

Arrest

nr. 324 584 van 3 april 2025
in de zaak RvV X / IX

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat S. VAN ROSSEM
Violetstraat 48
2060 ANTWERPEN

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie,
thans de Minister van Asiel en Migratie.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IXde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Nigeriaanse nationaliteit te zijn, op 2 januari 2025 heeft ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie van 25 november 2024 waarbij de aanvraag om machtiging tot verblijf op basis van artikel 9*bis* van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen onontvankelijk verklaard wordt.

Gezien titel I*bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 20 februari 2025, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 17 maart 2025.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken K. ALLYNS.

Gehoord de opmerkingen van advocaat N. VAN NIJVERSEEL, die *loco* advocaat S. VAN ROSSEM verschijnt voor de verzoekende partij en van attaché F. VAN DIJCK, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. Op 24 augustus 2020 verklaarde de verzoekende partij aan de Federale Politie te Antwerpen een slachtoffer te zijn van mensenhandel. Op grond van de artikelen 61/2 tot 61/5 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet) besliste de gemachtigde op 25 augustus 2020 dat verzoekende partij, als potentieel slachtoffer van mensenhandel, in het bezit mocht worden gesteld van een attest van immatriculatie geldig tot 25 november 2020. Op 13 november 2020 werd verzoekende partij in het bezit gesteld van een A-kaart geldig tot 25 mei 2021. Deze A-kaart werd vervolgens op 18 mei 2021 verlengd met een duur van zes maanden. Op 29 november 2021 besliste de gemachtigde de A-kaart niet meer te verlengen, daar het gerechtelijk dossier op 10 augustus 2020 zonder gevolg geklasseerd werd door het Parket van Antwerpen.

1.2. Op 5 januari 2022 diende de verzoekende partij een verzoek om internationale bescherming in.

1.3. Op 13 juni 2022 diende verzoekende partij een aanvraag om machtiging tot verblijf in op grond van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet.

1.4. Op 19 september 2024 besliste de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus. Tegen deze beslissing werd geen beroep ingesteld.

1.5. De gemachtigde van de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie, thans de Minister voor Asiel en Migratie (hierna: de gemachtigde) trof op 25 november 2024 een beslissing waarbij de in punt 1.3. vermelde aanvraag onontvankelijk werd verklaard. De verzoekende partij werd hiervan op 2 december 2024 in kennis gesteld. Dit vormt de bestreden beslissing, waarvan de motieven luiden als volgt:

“Onder verwijzing naar de aanvraag om machtiging tot verblijf die op datum van 13.06.2022 werd ingediend door :

I., F. (...) (R.R.: (...))

nationaliteit: N. (...)

geboren te I. O. (...) op (...)

adres: (...)

in toepassing van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, ingevoegd bij artikel 4 van de wet van 15 september 2006 tot wijziging van de wet van 15 december 1980, deel ik u mee dat dit verzoek onontvankelijk is.

Reden:

De aangehaalde elementen vormen geen buitengewone omstandigheid waarom mevrouw de aanvraag om machtiging tot verblijf niet kan indienen via de gewone procedure namelijk via de diplomatieke of consulaire post bevoegd voor de verblijfplaats of de plaats van oponthoud in het buitenland.

Mevrouw volgde Nederlandse taallessen, een module MO-samenleven, MO-werk en MO-communicatie. Ze legt een arbeidsovereenkomst voor van onbepaalde duur met dienstencheques voor het dienstenbedrijf Easy Life BV. Ze werkt als huishulp (poetsen, strijken, boodschappen doen,...). Mevrouw volgde de cursus “vrijwilliger in de zorg” (meer bepaald omgaan met ouderen en personen met dementie). Ze legt een positieve getuigenis voor van Ligo Antwerpen. Ze legt tevens haar vrijwilligerscontract voor en foto's van het Woonzorgcentrum. Deze elementen van integratie kunnen echter niet als buitengewone omstandigheid aanvaard worden, aangezien deze behoren tot de gegrondheid van de aanvraag en bijgevolg in deze fase niet behandeld worden (RvS 9 december 2009, nr. 198.769). Dat mensen geïntegreerd raken in een land, betekent niet dat ze niet meer terug kunnen keren naar het herkomstland. Integratie en terugkeer zijn twee verschillende processen die elkaar niet uitsluiten. De normale binding die ontstaat met België gedurende een precair verblijf alhier, is op zich niet voldoende om een schending van het privéleven aan te nemen. Betrokkene toont niet aan dat zij bepaalde sociale bindingen heeft opgebouwd met de Belgische gemeenschap waarin zij verblijft die dermate intens zijn dat zij deel uitmaken van haar sociale identiteit zodat deze onder een beschermenswaardig privéleven in de zin van artikel 8 van het EVRM vallen. Mevrouw kan de hulp invoeren van de Belgische werkgevers als zij via de Belgische ambassade in Nigeria een visum-aanvraag indient.

Mevrouw verklaart geen banden meer te hebben met Afrika. Mevrouw is geboren in Afrika en verbleef het grootste deel van haar leven in Nigeria. Dat ze geen banden meer zou hebben met Afrika, is niet aannemelijk. Haar integratie en opgebouwde banden in België kunnen geenszins vergeleken worden met haar leven, banden en relaties in het land van herkomst. Het feit dat een vreemdeling gedurende enkele jaren in het kader van een procedure in het buitenland verblijft, impliceert niet dat dient te worden aangenomen dat de bestaande familiebanden of vriendschapsbanden die gedurende een jarenlang verblijf in het land van herkomst werden opgebouwd, teniet gegaan zijn (RVV arrest 221362 van 05.06.2020). Mevrouw was reeds 18 jaar toen ze aankwam in België. Haar ouders leven nog steeds in Nigeria (in Agbor, Delta State). Ze heeft 3 broers en 1 zus. Haar broers wonen ook nog steeds in Nigeria (in Agbor, Delta State). Haar zus woont in Benin.

Mevrouw verklaart een slachtoffer te zijn van mensenhandel en de advocaat meldt dat de ouders niet werden berecht. Ze verklaart onder valse voorwendsels naar Europa te zijn gebracht. Eens in België diende ze zich te prostitueren om een bedrag van 50.000 euro te betalen, verklaart mevrouw. Mevrouw legde verklaringen af bij de Federale Politie van Antwerpen. Er werd een onderzoek opgestart. Mevrouw werkte mee met het

onderzoek, maar het Openbaar Ministerie vond echter geen bewijzen waarna het strafonderzoek werd stopgezet (geseponeerd op 25.11.2021). Bijgevolg kan dit element niet worden ingeroepen als buitengewone omstandigheid bij gebrek aan bewijs.

Betrokkene wist dat haar verblijf slechts voorlopig werd toegestaan in het kader van de asielprocedure en dat zij bij een negatieve beslissing het land diende te verlaten. Haar asielaanvraag, opgestart op 05.01.2022, werd afgesloten op 24.09.2024 met een bevestigende beslissing van weigering van verblijf door het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen. Het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen merkt op dat ze pas in 2022, meer dan 5 jaar na haar aankomst in België, een verzoek om internationale bescherming heeft ingediend. Haar verklaringen over bedreigingen ten overstaan van haar familie vanwege het prostitutienetwerk zijn vaag en tegenstrijdig. Zelfs indien haar vrees aannemelijk is, is deze vrees niet meer actueel, oordeelde het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen. Volgens het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen is er geen concrete toekomstige vrees. Het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen stelde dat slachtoffers van mensenhandel ook in eigen land worden opgevangen. Het National Agency for Prohibition of Traffic in Persons (NAPTIP) beschikt over opvangtehuizen verspreid over het land. Mevrouw verklaart in Nigeria in een mensonterende en levensbedreigende situatie terecht te zullen komen. Mevrouw verklaart dat er veel conflicten in Nigeria zijn. Mevrouw dient haar beweringen te staven met een begin van bewijs terwijl in casu het enkel bij een bewering blijft en dit niet kan volstaan. De algemene bewering wordt niet toegepast op haar eigen situatie. De loutere vermelding dat er in Nigeria conflicten zijn en dat ze in een mensonterende situatie zal terechtkomen volstaat niet om als buitengewone omstandigheid aanvaard te worden. Mevrouw voegt geen enkel nieuw element toe aan de elementen die zij reeds tijdens haar asielprocedure naar voor bracht en die niet weerhouden werden door het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen. De elementen ter ondersteuning van huidig verzoek om machtiging tot verblijf wettigen bijgevolg geen andere beoordeling dan die van het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen. Niets verhindert mevrouw derhalve om terug te keren en via de reguliere weg een aanvraag om machtiging tot verblijf in te dienen. Het staat mevrouw vrij hiertoe een beroep te doen op de Internationale Organisatie voor Migratie (IOM) om zo de nodige steun te verkrijgen voor een terugreis. Ook beschikt de IOM over een Reïntegratiefonds dat als doel heeft een duurzame terugkeer naar en reïntegratie in het land van herkomst te vergemakkelijken. Dit fonds is ontworpen om mensen bij te staan in het vinden van inkomensgenererende activiteiten. Reïntegratiebijstand kan het volgende bevatten: beroepsopleidingen, opstarten van kleine zakenprojecten, kosten om een cursus of opleiding te volgen, kosten om informatie over beschikbare jobs te verkrijgen, bijvoorbeeld door middel van tewerkstellingsbureaus, accommodatie/huur, extra bagage. Hierdoor kan de bewering dat mevrouw niets meer zou hebben om te kunnen overleven niet aanvaard worden als een buitengewone omstandigheid.

Het is redelijk om van mevrouw te verlangen dat zij een verblijfsprocedure opstart via de bevoegde diplomatieke of consulaire post te Abuja, Nigeria. Deze eis is gebaseerd op een logische en legitieme behoefte aan een gestructureerde en wettige immigratie, waarbij de rechten van zowel de vreemdeling als het gastland worden gerespecteerd. In essentie is het vragen van een vreemdeling om een verblijfsprocedure te doorlopen via de bevoegde diplomatieke of consulaire post een redelijke maatregel. Het dient zowel het belang van de gastgemeenschap als de rechten van de individuele vreemdeling, waardoor een evenwichtige en ordelijke immigratie wordt bevorderd.”

1.6. Naar aanleiding van de oproepingsbrief waarbij beide partijen werden uitgenodigd om, met toepassing van artikel 39/62 van de Vreemdelingenwet, alle inlichtingen en bescheiden over te maken met betrekking tot de actuele situatie van de verzoekende partij die mogelijk een gevolg kunnen hebben voor de behandeling van huidig beroep, heeft verweerder op 11 maart 2025 meegedeeld dat de gemachtigde op 25 februari 2025 de beslissing nam om een bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 13quinquies) af te leveren aan de verzoekende partij.

2. Onderzoek van het beroep

2.1. In het eerste middel voert de verzoekende partij de schending aan van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet, van de motiveringsverplichting zoals bepaald in de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen (hierna: de wet van 29 juli 1991) en van het redelijkheids- en zorgvuldigheidsbeginsel. Uit de uiteenzetting van het middel blijkt dat de verzoekende partij ook de schending aanvoert van het gelijkheidsbeginsel. Zij licht haar middel als volgt toe:

“Dienst vreemdelingenzaken meent dat de regularisatieaanvraag van verzoekster op basis van artikel 9 bis van de Vreemdelingenwet onontvankelijk is.

Verzoekster begrijpt niet waarom verwerende partij tot deze conclusie komt en wenst te reageren op de bestreden beslissing.

1. Buitengewone omstandigheden

In eerste instantie wenst verzoekster te wijzen naar het feit dat verwerende partij van mening is dat er geen buitengewone omstandigheden werden aangehaald.

Dat dit flagrant onwaar is en op zijn minst onvoldoende gemotiveerd werd door verwerende partij!

Het Agentschap voor Integratie en Immigratie beschrijft buitengewone omstandigheden als volgt:

“Het zijn omstandigheden waardoor het ‘onmogelijk of bijzonder moeilijk’ is om een verblijfsaanvraag voor België in te dienen volgens de gewone procedure voor een verblijf voor meer dan drie maanden, d.w.z. vanuit het buitenland, voor je naar België komt. Volgens die gewone procedure van artikel 9 van de Verblijfswet moet je een verblijfsaanvraag indienen bij de Belgische diplomatieke of consulaire post die bevoegd is voor je land van herkomst, of voor het land waar je wettig verblijft voor meer dan drie maanden. Maar als dat onmogelijk of bijzonder moeilijk is en als je al in België verblijft, alleen dan kan je een 9bis-aanvraag indienen in België, ”!

Dat verzoekster wel degelijk buitengewone omstandigheden heeft aangehaald die verantwoorden waarom haar aanvraag in België werd ingediend.

Verwerende partij faalt er flagrant in afdoende te motiveren waarom deze elementen niet zouden volstaan.

De motiveringsplicht, zoals ze voortvloeit uit de bepalingen van de wet van 29 juli 1991, houdt in dat de beslissing van de besturen uitdrukkelijk moeten worden gemotiveerd, dat de motivering de juridische en de feitelijke overwegingen dienen te vermelden die aan de beslissing ten grondslag liggen en dat deze motivering afdoende dient te zijn.

Het mag duidelijk zijn dat verwerende partij het motiveringsbeginsel flagrant schendt!

Men stelt immers louter het volgende:

“Deze elementen van integratie kunnen echter niet als buitengewone omstandigheid aanvaard worden, aangezien deze behoren tot de gegrondheid van de aanvraag en bijgevolg in deze fase niet behandeld worden (RvS 9 december 2009, nr. 198.769).”

Dat, integendeel tot wat men stelt er wel degelijk sprake is van buitengewone omstandigheden.

Men dient minstens te motiveren waarom haar integratie en langdurig verblijf geen buitengewone omstandigheid uitmaken.

Uit de (voorgaande) beslissing blijkt dat de lokale verankering van verzoekster niet betwist wordt. Integendeel zelfs, verwerende partij bevestigt dat er sprake is van integratie, doch meent dat deze niet noodzakelijk is voor de ontvankelijkheidsfase maar ook in deze fase kan de integratie onderzocht worden. Men bevestigt immers zelf dat zij legaal verblijf genoten heeft en die periode omvat een 4tal jaar. Gedurende deze tijd kon verzoekster zich naar behoren integreren in de Belgische gemeenschap.

Volgens de algemene regel van artikel 9 van de Vreemdelingenwet dient een machtiging tot verblijf te gebeuren bij de Belgische diplomatieke of consulaire post in het land waarvan de vreemdeling de nationaliteit heeft of waar hij of zij een verblijfsrecht heeft.

Echter in geval van buitengewone omstandigheden kan een aanvraag tot machtiging van verblijf in België ingediend worden op basis van artikel 9 bis van de vreemdelingenwet (R.v. St. ,nr. 56146; R.v. St. , nr. 55204).

De rechtspraak van de Raad van State preciseert dat de term ‘circonstances exceptionnelles’ gelezen moet worden als ‘circonstances extraordinaires’ (R.v. St. nr. 60962, 11 juli 1996, T. Vreem.1997, nr. 4, p. 385).

Dit betekent dat buitengewone omstandigheden geen omstandigheden van overmacht moeten zijn. Er dient bewezen te worden dat een aanvraag in het buitenland, alle omstandigheden in acht genomen, een buitengewone inspanning zou betekenen voor betrokkenen.

Een buitengewone omstandigheid is niet hetzelfde als overmacht. Het betekent dat het onmogelijk of bijzonder moeilijk is voor de betrokkene om naar haar land van herkomst te gaan om daar de aanvraag in te dienen.

Bovendien is er geen vereiste dat de buitengewone omstandigheid voor de betrokkene "onvoorzienbaar" is. De buitengewone omstandigheden mogen zelfs deels het gevolg zijn van het gedrag van de betrokkene zelf.

Dat verzoekster reeds meerdere jaren op het Belgisch grondgebied verblijft en aldus ook volledig legaal tijdens het strafonderzoek naar mensenhandel en het verzoek tot internationale bescherming.

Verzoekster kan niet terugkeren naar Nigeria om daar een regularisatieaanvraag in te dienen, aangezien zij er al ettelijke jaren niet meer is geweest! Daar waar men stelt dat verzoekster nog familie heeft in haar land van herkomst is men correct maar men houdt er geen rekening mee dat ze er niet meer terecht kan, ook niet tijdelijk, voor een veilig onderkomen. Dat zij hiervan geen negatief bewijs kan leveren is evident. Zij heeft ondertussen hierin alle rust en veiligheid haar leven opgebouwd! Bovendien vreest zij represailles gezien haar aanklacht dat zij indiende tegen de mensensmokkelaars en het onderzoek dat hierop volgde. Haar familie wordt aldaar ook bedreigd. Hierdoor kan zij hierop ook niet terugvallen bij terugkeer. Zij zou dan in een situatie van extreme armoede en een mensonterende en levens bedreigende situatie terechtkomen.

Verder meent verzoekster dat de elementen die zij aanhaalde, wel degelijk in overweging dienen genomen te worden als buitengewone omstandigheden.

Het Agentschap voor Integratie en Immigratie geeft de volgende voorbeelden aangaande buitengewone omstandigheden:

"De rechtspraak aanvaardt deze buitengewone omstandigheden:

- Lopende asielpprocedure*
- Schending van artikel 3 of 8 EVRM*
- Administratieve onmogelijkheid*
- Medische elementen*
- Andere omstandigheden of een geheel van omstandigheden"*

En specificeert verder het volgende:

"Andere omstandigheden of geheel van omstandigheden

Elke omstandigheid of geheel van omstandigheden die het indienen van de aanvraag in het herkomstland bijzonder moeilijk maakt, kan een buitengewone omstandigheid zijn. Die omstandigheden kunnen te maken hebben met het verblijf in België. Je kan ook omstandigheden in het herkomstland invoeren. Voorbeelden van omstandigheden in België:

- je kind zou een school- of academiejaar verliezen*
- je zou je werk verliezen*
- je bent opgesloten in de gevangenis*

Voorbeelden van omstandigheden in het herkomstland:

- oorlog*
- weigering van legerdienst"*

Dat verzoekster duidelijk buitengewone omstandigheden aangehaald heeft, die aanvaard worden door de rechtspraak. Zij heeft schending van art. 3 EVRM ingeroepen, zij zou haar werk verliezen, ... zoals ook wordt uitgewerkt.

Dit werd eveneens bevestigd in het arrest nr. 80 255 van 26 april 2012 van Uw Raad:

"... De verwerende partij blijft namelijk in gebreke te verduidelijken waarom zij "redelijkerwijze niet kan inzien waarom deze elementen een regularisatie rechtvaardigen", te meer dat zij zelf in de eerste bestreden beslissing onmiddellijk hierop poneert dat "integratie in de Belgische maatschappij en een langdurig verblijf (...) een reden (kunnen) zijn om betrokkene een verblijf toe te kennen".

Zij dient de rechtsonderhorige echter wel afdoende te verduidelijken hoe zij deze appreciatie bevoegdheid aanwendt en waarom diens argumenten geen aanleiding kunnen geven tot de toekenning van een verblijfsmachtiging...

Dit is ... geen afdoende draagkrachtige motivering"

Er werd in het verleden een verblijfstitel toegekend aan personen, van wie langdurige procedures heeft gekend. Bij verzoekster hebben beide procedures in totaal bijna 4 jaar in beslag genomen. Hieromtrent wordt niets gemotiveerd.

Verzoekster beschikte eerder ook over tijdelijk verblijf waarbij zij een A-kaart in ontvangst mocht nemen.

Bovendien erkende men reeds dat integratie kan plaatsvinden tijdens legaal verblijf.

Het Cassatieberoep vermeldt het volgende:

“Integratie kan plaatsvinden tijdens legaal verblijf. Iemand die bijvoorbeeld overdreven lang heeft moeten wachten op een beslissing in zijn asielprocedure kan daarom aanspraak maken op een regularisatie van zijn verblijf. Ook iemand die na een asielprocedure bepaalde andere procedures had die in hun geheel te lang duren, komt in aanmerking voor regularisatie.”

Uw Raad heeft zich reeds meermaals uitgesproken over het feit dat integratie tijdens legaal verblijf kan worden opgebouwd en hiervan is bij verzoekster zeker sprake. Hiermee dient dan wel degelijk rekening te worden gehouden bij het nemen van deze beslissing. Men kan dit niet naast zich neerleggen.

Bovendien vormt de onredelijke duur haar asielaanvraag een grond voor de ontvankelijkheid van de aanvraag tot 9bis. Dit werd ook bevestigd in de voorbereidende werkzaamheden van de wet van 15.09.2006 tot wijziging van de wet van 15.12.1980 (vreemdelingenwet), die het art. 9bis van de vreemdelingenwet invoert:

“Slechts in buitengewone omstandigheden kan de machtiging in België aangevraagd worden. Er wordt niet geraakt aan de interpretatie van het begrip buitengewone omstandigheden. Buitengewone omstandigheden zijn volgens de rechtspraak van de Raad van State «omstandigheden die het voor een vreemdeling onmogelijk of zeer moeilijk maken om terug te keren naar zijn land van herkomst». (...) Wat de behandeling van deze aanvragen betreft beschikt zijn administratie over duidelijke richtlijnen. Algemeen kan gesteld worden dat er, naast een aantal technische categorieën, drie groepen kunnen onderscheiden worden aan wie heden een verblijfsmachtiging in België wordt X Pagina 6 toegestaan.a. In de eerste plaats betreft het de vreemdelingen Wiens asielaanvraag onredelijk lang heeft aangesleept, die goed geïntegreerd zijn en geen gevaar vormen voor de openbare orde of de nationale veiligheid. (...)”

Ook bij de commissie voor Binnenlandse Zaken werd er door de minister aangegeven dat:

“Een verblijfsvergunning wordt toegekend aan alleenstaanden wanneer het onderzoek van hun aanvraag vier jaar in beslag heeft genomen en aan gezinnen met schoolgaande kinderen van zes tot achttien jaar wanneer het onderzoek van de aanvraag drie jaar heeft aangesleept, op voorwaarde dat die personen geïntegreerd zijn en geen bedreiging vormen voor de openbare orde of de nationale veiligheid.”

De regering heeft in het akkoord van 18.03.2008 aangekondigd dat de regularisatiecriteria m.b.t. de buitengewone omstandigheden verduidelijkt zullen worden in een omzendbrief (langdurige procedure, ziekte en prangende humanitaire situatie, met inbegrip van de duurzame lokale verankering).

In de instructie m.b.t. de toepassing van het oude artikel 9,3 en het art. 9bis van de vreemdelingenwet, nog steeds van kracht: “Bepaalde specifieke “humanitaire” situaties kunnen de toekenning rechtvaardigen van een machtiging tot verblijf van een vreemdeling in toepassing van het oude artikel 9, derde lid en artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen: 1. Langdurige procedures 1.1 Vreemdelingen met een onredelijke lange asielprocedure van 3 jaar (families met schoolgaande kinderen) of vier jaar (alleenstaanden, andere families) (...)”

In een zaak waar een aanvrager zich ook beriep op de onredelijke duur van zijn asielprocedure op basis van de tegengestelde standpunten over regularisatie, en verwerende partij antwoordde dat dit geen wettelijke norm was, oordeelde de Raad van State (arrest nr. 157.452 van 10 april 2006): “Considérant, sur l'ensemble des deux moyens, que la décision rejetant la demande d'autorisation de séjour introduite par le requérant le 26 décembre 2005, ne nie pas l'existence de “la déclaration ministérielle à laquelle l'intéressé se réfère”, et n'en conteste pas davantage la teneur qu'en expose le requérant; qu'elle se contente d'en dire que cette déclaration “n'a pas le caractère d'une norme de droit, même si elle peut induire en erreur les citoyens quant à sa véritable nature”; que la partie adverse a adopté la même position lors de l'audience X Pagina 7 du 22 mars 2006; Considérant que cette déclaration, reproduite et publiée par les soins de L'ASBL CIRE, énonce notamment ce qui suit : Considérant que le requérant paraît pouvoir bénéficier d'une régularisation fondée sur les critères ainsi énoncés dans cette “déclaration ministérielle”, critères que les décisions querellées se bornent à ne pas appliquer sous le seul prétexte que cette déclaration “n'a pas le caractère d'une norme de droit”; Considérant, sans doute, que cette “déclaration” n'a pas le caractère d'une norme de droit, mais qu'il convient néanmoins de s'interroger sur sa nature et sur les conséquences qu'il convient d'y attacher; Considérant qu'à suivre la partie adverse, il ne s'agirait que d'une déclaration d'intention politique, déterminant des “règles” à exécuter par l'Office des Etrangers, mais dénuées de caractère obligatoire et que l'Office pourrait donc respecter, ou non, selon son bon plaisir; qu'une telle institutionnalisation de l'arbitraire administratif est évidemment inadmissible; que les moyens sont sérieux en ce qu'ils invoquent l'arbitraire et

l'insécurité juridique, cette dernière admise à mots couverts par la décision querellée elle-même ("même si elle peut induire en erreur les citoyens quant à sa véritable nature")

Deze motivering kan uiteraard naar analogie worden toegepast bij andere langdurige procedures, nl. enkel langdurige asielprocedures. Verzoekster heeft ook legaal verblijf genoten wegens een strafonderzoek (als slachtoffer van mensenhandel) en legde hiervoor klacht neer bij het Parket. Zij heeft hieraan ook actief meegewerkt. Het feit dat de zaak nadien geseponneerd werd, was en blijft een zware klap voor verzoekster. Het gebrek aan bewijs maakt niet dat zij geen slachtoffer is, enkel dat er onvoldoende bewijs was om het strafonderzoek voort te zetten en hiermee dient ook rekening te worden gehouden en mag niet ten nadele van verzoekster worden aangewend. Gedurende deze tijd heeft zij bovendien een A-kaart genoten en aldus tijdelijk verblijf. Deze periode moet ook meein rekening gebracht worden bij de beoordeling van het dossier en vooral de integratie dat zij hierdoor heeft opgebouwd.

Het feit dat zij gedurende enkele jaren tijdelijk verblijf heeft genoten wordt niet aangehaald, noch gemotiveerd in de beslissing. Hierdoor moet aangenomen worden dat het dossier niet naar behoren onderzocht werd door verwerende partij. De duur van deze procedure maakt een tijdelijke terugkeer wel degelijk moeilijk. Op dezelfde manier werd reeds geoordeeld (arrest nr. 123.962 van 7 oktober 2003): "Considérant que si les circulaires précitées ne peuvent constituer que des commentaires législatifs, qu'elles ne peuvent modifier la portée de la législation et qu'en conséquence, leur prétendue violation ne peut servir de fondement au moyen, elles n'en constituent pas moins des lignes de conduite destinées à guider l'autorité administrative dans l'exercice de son pouvoir discrétionnaire; que la partie adverse ne pouvait dans ces conditions ignorer, en l'espèce, l'existence de ces circulaires du 15 septembre 1998 et du 19 février 2003; qu'elle ne pouvait se borner à constater que le requérant était en séjour illégal au moment où elle a statué, alors qu'au moment de l'introduction de la demande d'autorisation de séjour, le requérant était encore autorisé au séjour en vertu de l'autorisation spéciale délivré par le ministère des affaires étrangères, et qu'elle ne prétend pas, par ailleurs, dans la décision attaquée, que le requérant ne remplirait pas toutes les conditions d'obtention d'une autorisation de séjour en qualité d'étudiant; Considérant que si – au risque de tromper la légitime confiance de l'administré – la partie adverse estimait ne pas devoir suivre les indications des circulaires précitées et refuser de présumer l'existence des circonstances exceptionnelles, quand bien même le requérant répondait aux conditions fixées par ces documents, il lui appartenait d'en expliciter les raisons; qu'à défaut de toute indication à ce sujet dans le premier acte attaqué, le premier moyen, première et troisième branches réunies, est sérieux".

Beide procedures en aldus het langdurig legaal verblijf van verzoekster diende wel degelijk in overweging genomen te worden bij het nemen van de bestreden beslissing gelet op het feit dat dit element tot de ontvankelijkheid behoort.

Dat uit het voorgaande dus blijkt dat de motiveringsplicht geschonden is.

Dat het bijgevolg onaanvaardbaar is dat deze elementen en het geheel ervan niet aanvaard worden door verwerende partij!

2. Schending van de beginselen van behoorlijk bestuur

Schending van het zorgvuldigheidsbeginsel

Verwerende partij schendt de zorgvuldigheidsplicht door geen rekening te houden met ALLE elementen en het GEHEEL van elementen in dit dossier.

Bovendien heeft verzoekster in België reeds verschillende jaren legaal verblijf (4tal jaar) genoten, tijdens haar verzoek tot internationale bescherming en tijdens het strafonderzoek naar mensenhandel. Gelijkaardige dossiers op basis van een legaal verblijf van ongeveer 4 jaar asielprocedure zonder kinderen) worden steevast als 'uitzonderlijk lang' bestempeld en ook verblijf toegekend.

Zo werd in dossier OV 8.632.600 een Belgische verblijfstitel op basis van zijn aanvraag tot humanitaire regularisatie afgeleverd, rekening houdend met dergelijk langdurige asielprocedure. Hierin werd op 20.07.2022 een bijlage 3 afgeleverd, na indiening zijn aanvraag o.b.v. art. 9bis en werd op 30.08.2022 reeds een positieve beslissing genomen.

In andere procedures met langere (asiel)procedures werd in het verleden reeds verblijf toegekend. Er werd ook geen geloof gehecht aan zijn asielrelaas, gelet op de negatieve asielprocedure. In het dossier van verzoekster zijn er daarenboven meer positieve elementen aanwezig gezien verzoekster gedurende de volledige periode tewerkgesteld was, terwijl er sprake was van onderbroken tewerkstelling in dossier OV 8.632.600.

Ook een Sri Lankaanse burger heeft op basis van zijn lange asielpcedure een verblijfstitel bekomen (OV 7.953.104). Bovendien zijn verschillende gezinnen met kinderen ook geregulariseerd op grond van een langdurige procedure (OV 8.124.060 - 9038391 + 9040168).

Dit moet natuurlijk naar analogie toegepast worden op het dossier van verzoekster. Zij kent nl. 2 langdurige procedures, m.n. een lange asielpcedure alsook haar verblijf tijdens het strafonderzoek naar mensenhandel en aldus is hier sprake van langdurig legaal verblijf.

Hieruit blijkt nogmaals de onzorgvuldigheid waarmee men dit dossier heeft behandeld.

Dit is bovendien ook een schending van het gelijkheidsbeginsel dat stelt dat er een gelijke behandeling moet zijn voor gelijkaardige dossiers.

Bovendien schendt deze beslissing eveneens het redelijkheidsbeginsel.

Professor Suetens geeft de volgende omschrijving m.b.t. het redelijkheidsbeginsel:

“wanneer het bestuursorgaan op evidente wijze een onjuist gebruik van zijn beleidsvrijheid heeft gemaakt, m.a.w. wanneer het bestuur kennelijk onredelijk heeft gehandeld.”

Zoals hierboven reeds meegedeeld is in dit dossier de redelijkheid ver zoek.

Dat beide procedures van verzoekster wel degelijk als langdurige procedure bestempeld dienen te worden en hiermee wel degelijk rekening dient te worden gehouden. Deze hebben immers een 4-tal jaar in beslag genomen en er wordt ook bevestigd door DVZ dat dit onredelijk lang was. In deze tijd heeft verzoekster zich zeer goed geïntegreerd. Zij heeft een tewerkstelling gevonden en heeft haar privéleven uitgebouwd.

Het mag duidelijk zijn dat het onredelijk is om met dit alles geen rekening gehouden!

Uit de bestreden beslissing blijkt duidelijk dat verwerende partij erin gefaald heeft het dossier van verzoekster grondig te onderzoeken en rekening te houden met alle elementen en het geheel van elementen.

Dit houdt ook een schending in van het motiveringsbeginsel

Dat de bestreden beslissing niet redelijk te verantwoorden is en niet zorgvuldig werd genomen.

Dat aldus de bestreden beslissing een schending is van de motiveringsverplichting zoals bepaald in de wet van 29.07.1991 door met hogervermelde elementen geen rekening te houden.

Hieruit volgt dus dat deze niet op een degelijke wijze is gemotiveerd en daarbij de motiveringsplicht schendt.

De motiveringplicht gebiedt dat iedere bestuurshandeling gedragen wordt door motieven die in rechte en in feite aanvaardbaar zijn. De motieven moeten bijgevolg minstens kenbaar, feitelijk juist en draagkrachtig zijn. (dit wil zeggen de beslissing rechtens kunnen dragen en verantwoorden)

De motiveringsplicht creëert dus plichten voor het bestuur op het ontologische vlak van de besluitvorming. De zijnsgrond van het besluit moet gedetermineerd zijn door een correcte toepassing van het toepasselijke materiële en formele recht (juridische motieven) op de feiten uit de het administratief dossier.

De motiveringsplicht geeft vorm aan de ratio essendi van het besluit.

Uit de bestreden beslissing blijkt dat er geen grondig, recent en individueel onderzoek naar de situatie van verzoekster werd gevoerd.

Dit is geen afdoende motivering. Verzoekster heeft steeds meegewerkt aan het onderzoek en treft dan ook geen enkele schuld aan de duur van de procedure. Het is inderdaad mogelijk dat een instantie een bepaalde tijd nodig heeft om een degelijk en zorgvuldig onderzoek te voeren, maar dat men weigert hiermee rekening te houden of hieromtrent onderzoek te doen, schendt dit de beginselen van behoorlijk bestuur. Verzoekster mag van verwerende partij minstens verwachten dat de redenen van dit onredelijk lange onderzoek worden meegedeeld en/of toegelicht. Louter stellen dat deze tijd nodig was om een zorgvuldig onderzoek te verrichten en hiervoor ook de nodige te tijd te hebben genomen, is zeker geen afdoende motivering en kan ook nergens uit worden afgeleid of worden vastgesteld.

Verwerende partij grijpt, als motivering, steeds opnieuw naar een verwijzing "van de duur van het verblijf in het land van herkomst" als het opweegt "tegen het verblijf hier " en dus in negatieve zin kan worden aangewend zonder enige nuance maar men maakt niet de omgekeerde redenering en zo heb ik nog geen enkele motivering gezien die er in positieve zin rekening mee houdt of waarbij een belangrijke nuance gelegd wordt, zoals in dit dossier zou moeten en die van heel groot belang is. Verzoekster is hier als 18 jarige toegekomen en verbleef aldus wel +/- 18 jaar in Nigeria maar bijna uitsluitend als kind en sinds ze de volwassen leeftijd heeft bereikt verbleef ze uitsluitend in België, en dus al meer dan 8 jaar. Dat dit wel degelijk opweegt tegen het verblijf in haar land van herkomst!

Tenslotte motiveert verwerende partij dat een schending van art. 3 EVRM niet van toepassing is en dat verzoekster, gelet op het feit dat zij nog familie heeft in haar land van herkomst, gemakkelijk kan terugkeren naar Nigeria. Dit is zeer kort door de bocht en verzoekster ontkent niet dat ze er nog familie heeft maar heeft reeds aangegeven dat haar familie, omwille van haar aanklacht en eerder strafonderzoek, bedreigingen ontvangt. Dat zij onder meer om die redenen niet kan terugkeren en ook niet bij hen kan verblijven , ook niet tijdelijk. Dat het onderzoek geen strafrechtelijk gevolg heeft gekend maakt het voor verzoekster niet minder gevaarlijk, integendeel zelfs want de schuldigen kunnen zich nog vrij bewegen en daardoor riskeert verzoekster ernstige gevolgen bij terugkeer.

Ondanks het feit dat dit duidelijk werd meegedeeld, wordt ook dit door verwerende partij naast zich neergelegd.

Dat de bestreden beslissing tav. verzoekster, gelet op het voorgaande de materiële motiveringsverplichting flagrant schendt aangezien verwerende partij op grond van de feitelijke gegevens de aanvraag van verzoekster niet correct heeft beoordeeld en bovendien onredelijk en onzorgvuldig tot haar besluit is gekomen.

Bovendien zijn de procedures van verzoekster wel als langdurig te bestempelen gelet op de duurtijd van een 4tal jaar en dient men rekening te houden met haar doorgedreven integratie gedurende deze periode. Bovendien genoot zij reeds tijdelijk verblijf, A-kaart).

Hier door lijkt de motiveringsverplichting dan ook geschonden.

Dat aldus de bestreden beslissing van verwerende partij onterecht werd genomen en de bestreden beslissing een schending is van de motiveringsverplichting zoals bepaald in de wet van 29.07.1991 door geen rekening te houden met ALLE en het GEHEEL van elementen.

Dat dit alles een schending is van de wet van 29.07.1991 namelijk een schending van de formele motiveringsplicht.

Bijgevolg,

Dat verzoekster van mening is dat zij voldoende heeft aangetoond dat er wel degelijk sprake is van buitengewone omstandigheden, en dat zij van mening is dat haar regularisatieaanvraag ten gronde behandeld moest worden.

Immers, artikel 9 bis van de vreemdelingenwet bepaalt het volgende:

Art.9bis.

§ 1. In buitengewone omstandigheden en op voorwaarde dat de vreemdeling over een identiteitsdocument beschikt, kan de machtiging tot verblijf worden aangevraagd bij de burgemeester van de plaats waar hij verblijft. Deze maakt ze over aan de minister of aan diens gemachtigde. Indien de minister of diens gemachtigde de machtiging tot verblijf toekent, zal de machtiging tot verblijf in België worden afgegeven. De voorwaarde dat de vreemdeling beschikt over een identiteitsdocument is niet van toepassing op :

- de asielzoeker wiens asielaanvraag niet definitief werd afgewezen of die tegen deze beslissing een overeenkomstig artikel 20 van de wetten op de Raad van State, gecoördineerd op 12 januari 1973, toelaatbaar cassatieberoep heeft ingediend en dit tot op het ogenblik waarop het beroep niet toelaatbaar wordt verklaard;

- de vreemdeling die zijn onmogelijkheid om het vereiste identiteitsdocument te verwerven in België, op geldige wijze aantoont.

§ 2. Onverminderd de andere elementen van de aanvraag, kunnen niet aanvaard worden als buitengewone omstandigheden en worden onontvankelijk verklaard:

1° elementen die reeds aangehaald werden ter ondersteuning van een asielaanvraag in de zin van de artikelen 50, 50bis, 50ter en 51 en die verworpen werden door de asieldiensten, met uitzondering van elementen die verworpen werden omdat ze vreemd zijn aan de criteria van de Conventie van Genève, zoals

bepaald in artikel 48/3, en aan de criteria voorzien in artikel 48/4 met betrekking tot de subsidiaire bescherming of omdat de beoordeling ervan niet behoort tot de bevoegdheid van die instanties; . 2° elementen die in de loop van de procedure ter behandeling van de asielaanvraag in de zin van artikel 50, 50bis, 50ter en 51 hadden moeten worden ingeroepen, aangezien zij reeds bestonden en gekend waren voor het einde van deze procedure;

3° elementen die reeds ingeroepen werden bij een vorige aanvraag tot het bekomen van een machtiging tot verblijf in het Rijk;

4° elementen die ingeroepen werden in het kader van een aanvraag tot het bekomen van een machtiging tot verblijf op grond van artikel 9ter.”

Dat er wel degelijk sprake is van buitengewone omstandigheden en dat verzoekster wel degelijk voldoet aan de basisvoorwaarden waardoor de aanvraag van verzoekster ten gronde moest behandeld worden.

Dat de beslissing van verwerende partij aldus een gebrek vertoont door hier geen rekening mee te houden en men zich duidelijk vergist in dit dossier, één en ander over het hoofd heeft gezien en geen rekening heeft gehouden met alle stukken en alle elementen in dit dossier .

De bestreden beslissing schendt aldus de motiveringsverplichting in de zin van de wet van 29 juli 1991 en bovendien ook het redelijkheidbeginsel en zorgvuldigheidsbeginsel en gelijkheidsbeginsel.

Verzoekster wenst op te merken dat de beslissing van verwerende partij getuigt van een schending van de beginselen van behoorlijk bestuur.”

2.1. In het tweede middel voert de verzoekende partij de schending aan van artikel 3 van het Europees Verdrag tot Bescherming voor de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden (hierna: het EVRM). Ter adstruering van dit middel zet de verzoekende partij het volgende uiteen:

“Indien verzoekster terug dient te keren naar haar land van herkomst, zal artikel 3 EVRM geschonden worden. Artikel 3 van het EVRM omvat het volgende:

“Niemand mag worden onderworpen aan folteringen noch aan onmenselijke of vernederende behandelingen of straffen”.

Elke staat heeft een beschermingsplicht t.o.v. mensen die foltering en mensenwaardige behandeling dienen te ondergaan. Dit betekent dat niemand in een onherstelbare toestand van reëel gevaar daartoe geplaatst wordt, ook al is het buiten de jurisdictie van die staat zelf. (Arrest Kirkwood (19479/83), 12 maart 1984).

Verwerende partij faalt in haar beslissing om de situatie in het land van herkomst te onderzoeken en verwijst hierin slechts naar de negatieve asielaanvraag.

Dat zij onmogelijk kan terugkeren naar Nigeria.

Verzoekster heeft immers in België een veilig onderkomen. Indien zij moet terugkeren, zal verzoekster blootgesteld worden aan een schending van artikel 3 EVRM. Zij kan niet terugkeren naar Nigeria! Zij was slachtoffer van mensenhandel. Zij heeft actief meegewerkt met het strafonderzoek, wat ook door de procureur op regelmatige tijdstippen werd bevestigd.

Het feit dat het Openbaar Ministerie een seponering heeft uitgesproken, doet hier geen afbreuk aan te meer daar deze zaak nooit ten gronde werd behandeld.

De veiligheidssituatie in Nigeria is erbarmelijk en er is sprake van ernstige schendingen van de internationale mensenrechten. Op de website van Amnesty International kan men het volgende lezen:

“The police regularly commit human rights violations, including unlawful killings, torture and other ill-treatment, and enforced disappearances. The justice system is under-resourced and riddled with delays. Prisons are overcrowded; the majority of inmates are pre-trial detainees, some held for many years. Hundreds of people remain on death row, many sentenced after unfair trials. Conflict in the Niger Delta threatens the safety and lives of residents. Human rights defenders and journalists face intimidation and harassment. Violence against women is widespread and the government fails to protect the rights of children. Forced evictions take place across the country.” (Eigen markering)

Corruptie, ongerechtvaardigd geweld tegen vrouwen en het gebrek aan respect voor de rechten van het kind is de gebruikelijke praktijk in Nigeria. In het conflict tegen Boko Haram zijn er in de recente jaren ook al

tallose burgerslachtoffers gevallen. Het reeds jaren durende conflict heeft intussen meer dan 20.000 slachtoffers gemaakt en heeft een humanitaire crisis in het land veroorzaakt.

Nigeria wordt al vele jaren geteisterd door gewapend geweld en er is ook sprake van grote aantallen inheemse vluchtelingen die door de gewapende conflicten zijn moeten vluchten." De situaties in de kampen die zijn opgezet om 'onderdak' te kunnen bieden aan deze mensen, zijn in erbarmelijke staat en er is tevens een gebrek aan primaire levensmiddelen. Aangezien verzoekster reeds jaren geleden haar land van herkomst is ontvlucht, is de kans groot dat zij in één van deze kampen zal terechtkomen bij een eventuele terugkeer. Immers heeft zij in haar land van herkomst geen enkel sociaal vangnet. Zij kan bij niets of niemand terecht en is geheel op zichzelf aangewezen.

Daar komt dan ook nog eens bij dat geweld tegen vrouwen in Nigeria pertinent aanwezig is en dat zij vaak het slachtoffer worden van zedendelicten zoals verkrachting, aanranding van de eerbaarheid, gedwongen prostitutie, mensenhandel, ...

Nog steeds investeert de overheid te weinig in gendergelijkheid of in programma's die gericht zijn op de participatie van vrouwen in de overheid, economie of in vrede en veiligheid.

Aanhoudende genderongelijkheid met betrekking tot economische kansen en discriminatie beperkt de toegankelijkheid voor vrouwen op het werkveld en hun inkomen. Bovendien is de kloof aangaande promotie en tewerkstelling tussen genders nog steeds enorm groot.

Zij kan immers niet terugkeren naar haarland van herkomst.

Verzoekster zal ook in een situatie van extreme armoede terechtkomen. Hoe kan zij na dergelijk lange periode van afwezigheid en haar klacht ivm mensenhandel een veilig onderkomen vinden in Nigeria en er de draad terug opnemen.

Dat men een actueel onderzoek diende te voeren naar de situatie in het land van herkomst en dat men deze elementen wel degelijk in overweging had dienen te nemen. Er werd geen actueel onderzoek gevoerd.

Dat een verwijzing naar het onderzoek van het CGVS kan maar men op dat moment de situatie moet beoordelen in het kader van het statuut van vluchteling/subsidiair beschermingsstatuut en dat voor een verblijfsaanvraag op basis van art 9 bis daarentegen met andere elementen en feiten dient rekening te worden gehouden. Dat men dat hier niet gedaan heeft

Dat de beslissing wel degelijk een schending inhoudt van artikel 3 EVRM!

Verzoekster heeft er dan nog wel familie maar gezien de aangehaalde elementen en feitelijke situatie heeft ze er geen enkel opvangnetwerk en kan nergens terecht voor hulp of steun. Dat dit wel degelijk een buitengewone omstandigheid uitmaakt die een aanvraag in België rechtvaardigt en dat een weigering van regularisatie wel degelijk een schending zou betekenen van artikel 3 EVRM."

2.3. In het derde middel werpt de verzoekende partij de schending op van artikel 8 van het EVRM. Zij licht haar middel als volgt toe:

"Elementen van integratie — eerbiediging van privéleven

Artikel 8 EVRM bepaalt het volgende:

"1. Eenieder heeft het recht op eerbiediging van zijn privé leven, zijn gezinsleven, zijn huis en zijn briefwisseling.

2. Geen inmenging van enig openbaar gezag is toegestaan met betrekking tot de uitoefening van dit recht dan voor zover bij de wet is voorzien en in een democratische samenleving nodig is in het belang van s'lands veiligheid, de openbare veiligheid, of het economisch welzijn van het land, de bescherming van de openbare orde en het voorkomen van strafbare feiten, de bescherming van de gezondheid of de goede zeden, of voor de bescherming van de rechten en vrijheden van anderen."

Wanneer verzoekster dient terug te keren naar haar land van herkomst vormt dit een ernstig en moeilijk te herstellen nadeel. Zij heeft er geen enkel vangnet of personen die (tijdelijk) kunnen instaan voor haar zorg en onderhoud (cfr supra). Zij kan bij haar familie immers niet meer terecht voor opvang en steun. Het is bovendien voor haar zeer moeilijk, quasi onmogelijk om in het land van herkomst een familieleven te leiden en bijgevolg mag niet overgegaan worden tot de verwijdering van verzoekster. (EHRM, 9 april 1996, Adegbe t. Oostenrijk; EHRM, 26 maart 1992, Beljoudi t. Frankrijk).

In casu bestaat er een privé — en gezinsleven in de zin van artikel 8 EVRM.

Het artikel beschermt zowel het privé — als het gezinsleven. Het privéleven is het geheel van persoonlijke, sociale en economische relaties die een persoon heeft opgebouwd in een land. Een langdurig verblijf in een bepaald land vereist in ieder geval een gedegen onderzoek naar het privéleven.” Indien men vaststelt dat er inderdaad sprake is van een privéleven, dan dient de bevoegde autoriteit er het vereiste belang aan te hechten en dan kan een weigering van verblijf een schending inhouden op artikel 8 EVRM hetwelk naast de bescherming van het gezinsleven ook voorziet in de bescherming van het privéleven.

Artikel 8 definieert het begrip privéleven niet. Het is een autonoom begrip dat onafhankelijk van het nationale recht dient te worden geïnterpreteerd. Het EHRM benadrukt dat het begrip ‘privéleven’ een ruime term is en dat het noch mogelijk noch noodzakelijk is om er een exhaustieve definitie van te geven. De beoordeling of er sprake kan zijn van een privéleven, is een feitenkwestie.

Gaat het om een eerste toelating dan oordeelt het EHRM dat er geen inmenging is en geschiedt er in principe geen toetsing aan de hand van het tweede lid van artikel 8 van het EVRM, maar moet er absoluut onderzocht worden of er een positieve verplichting is voor de staat om de betrokken vreemdeling op zijn grondgebied te laten blijven zodat hij zijn recht op eerbiediging van het privé(- en/of familie- en gezins)leven aldaar kan handhaven en ontwikkelen. Dit geschiedt aan de hand van de ‘fair balance’-toets waarbij wordt nagegaan of de staat een redelijke afweging heeft gemaakt tussen de concurrerende belangen van het individu enerzijds en de samenleving anderzijds.

Staten beschikken bij deze belangenafweging over een zekere beoordelingsmarge. De omvang _ van de positieve verplichting is afhankelijk van de specifieke omstandigheden van de betrokken individuen en het algemeen belang.” Wanneer een persoon sociale bindingen in een land heeft uitgebouwd, dan dient men dit te catalogeren onder het privéleven. In die zin maakt het netwerk van persoonlijke, sociale en economische belangen onderdeel uit van het privéleven van elke persoon. Het privéleven bestaat uit de optelsom van alle banden die de vreemdeling met de Belgische samenleving is aangegaan.

Verzoekster kwam ettelijke jaren geleden naar België en bouwde hierin die tijd haar leven uit. Zij was tewerkgesteld als poetshulp.

Huishoudhulp behoort tot de top 10 van knelpuntberoepen. Zij zal door huidige beslissing en de beslissing m.b.t. haar asielprocedure haar tewerkstelling moeten staken. Dit is zowel voor verzoekster als voor haar werkgever een aderlating.

Verwerende partij grijpt, als motivering, steeds opnieuw naar een verwijzing “van de duur van het verblijf in het land van herkomst” als het opweegt “tegen het verblijf hier ‘ en dus in negatieve zin kan worden aangewend zonder enige nuance maar men maakt niet de omgekeerde redenering en zo heb ik nog geen enkele motivering gezien die er in positieve zin rekening mee houdt of waarbij een belangrijke nuance gelegd wordt, zoals in dit dossier zou moeten en die van heel groot belang is. Verzoekster is hier als 18 jarige toegekomen en verbleef aldus wel +/- 18 jaar in Nigeria maar bijna uitsluitend als kind en sinds ze de volwassen leeftijd heeft bereikt verbleef ze uitsluitend in België, en dus al meer dan 8 jaar. Dat dit wel degelijk opweegt tegen het verblijf in haar land van herkomst!

Dat ook het geheel der omstandigheden wel degelijk als privéleven dient te worden aanzien en dat dit beschermd wordt door artikel 8 EVRM. Minstens het privéleven van verzoekster dient gerespecteerd te worden.

Dat er dan ook een billijke afweging moet gemaakt worden in het licht van de fair balancetoets waarin men de belangen van de overheid moet afwegen tegen de belangen van verzoekster om zich hier te vestigen en haar leven verder op te bouwen op het Belgische grondgebied.

Er is sprake van een duurzame lokale verankering. Verzoekster is reeds sinds 2016 op Belgisch grondgebied, is aan het werk en heeft serieuze inspanningen gedaan om zich ten volle te kunnen integreren in België.

Verzoekster is reeds meerdere jaren tewerkgesteld en ook haar toekomstmogelijkheden met betrekking tot tewerkstelling zien er erg positief uit. Zij is een goede werkracht en draagt op een positieve manier bij aan de maatschappij. Dit wordt ook door iedereen in haar omgeving bevestigd.

Haar werkgever is uiterst tevreden over de geleverde prestaties van verzoekster!

Verwerende partij stelt dat gewone sociale relaties niet onder de bescherming van artikel 8 van het EVRM vallen. Uw Raad heeft reeds geoordeeld dat deze stelling niet te rijmen valt met de rechtspraak van het EHRM:

“er dient immers op gewezen te worden dat artikel 8 van het EVRM aspecten behelst van de sociale identiteit van een persoon. Het houdt het recht in op een persoonlijke ontwikkeling, alsook het recht om relaties aan te gaan en te ontwikkelen met andere personen en de buitenwereld in het algemeen. (...) Het netwerk van persoonlijke, sociale en economische belangen maakt onderdeel uit van het privéleven van elke persoon. (...) daar de gemachtigde zijn oordeel ten aanzien van het recht op een privéleven slechts onderbouwt door te stellen dat gewone sociale relaties niet onder de bescherming van artikel 8 van het EVRM vallen, stelling die niet overeind kan blijven, en verder niet overgaat tot een uitdrukkelijke motivering met betrekking tot het concrete privéleven van de verzoekster, kan de Raad in casu niet vaststellen dat verweerder is overgegaan tot een zorgvuldige beoordeling en belangenafweging aangaande het privéleven van de verzoekster zoals zij behoorde te doen in het licht van artikel 8 van het EVRM.”

Verzoekster heeft gedurende het strafonderzoek en haar asielprocedure legaal op het grondgebied verbleven. Gedurende deze periode was het uiteraard toegestaan om aan de slag te gaan, werd zij ingeschreven in het vreemdelingenregister en beschikte zij over een vast adres, werd zij in het bezit gesteld van een werkend rijksregisternummer, had ze vaste tewerkstelling, enz...

Men kan deze periode/elementen onmogelijk ontkennen en/of weigeren in overweging te nemen en hiermee geen rekening houden

Dat verzoekster van mening is dat er wel degelijk sprake is van buitengewone omstandigheden, en dat haar verblijf geregulariseerd dient te worden nu duidelijk blijkt dat men haarintegratie niet betwist.

Verwerende partij dient rekening te houden met alle elementen en het geheel ervan in dit dossier en dit afdoende te motiveren!

Verzoekster verblijft al zeer lange tijd in België! Dat zij dan ook onmogelijk kan terugkeren naar haar land van herkomst, zij heeft hier immers een leven in veiligheid opgebouwd!

Dat verzoekster helemaal niet inziet waarom verwerende partij weigert rekening te houden met ALLE elementen die verzoekster aanhaalt in haar verzoekschrift en het geheel van elementen in dit dossier.

Dat verzoekster dan ook meent dat haar aanvraag niet op een zorgvuldige wijze werd behandeld.

De bestreden beslissing dient dan ook vernietigd te worden. Dat de bestreden beslissing aldus onterecht geoordeeld heeft dat er geen sprake is van buitengewone omstandigheden. Dat er wel degelijk een veelheid aan elementen in dit dossier aanwezig zijn die maken dat de aanvraag ontvankelijk én gegrond is. Dat verzoekster dan ook vraagt om de beslissing te willen vernietigen.”

2.3. Gelet op hun onderlinge verwevenheid worden de aangevoerde middelen hierna samen behandeld.

2.4. De formele motiveringsplicht heeft tot doel de bestuurde in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid de bestreden bestuurshandeling heeft genomen, zodat kan worden beoordeeld of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. De artikelen 2 en 3 van de voornoemde wet van 29 juli 1991 verplichten de administratieve overheid ertoe in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op een ‘afdoende’ wijze. Het begrip ‘afdoende’ impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing (RvS 7 november 2001, nr. 100.628, RvS 30 mei 2006, nr. 159.298, RvS 12 januari 2007, nr. 166.608, RvS 15 februari 2007, nr. 167.848, RvS 26 juni 2007, nr. 172.777).

De Raad stelt vast dat de bestreden beslissing zowel in feite als in rechte is gemotiveerd. Zo wordt in de bestreden akte uitdrukkelijk verwezen naar de toepasselijke rechtsregel, namelijk artikel 9bis van de Vreemdelingenwet. Tevens bevat de beslissing een motivering in feite, met name wordt uiteengezet om welke redenen de door de verzoekende partij aangehaalde elementen geen buitengewone omstandigheden vormen die kunnen rechtvaardigen dat de verzoekende partij de aanvraag om machtiging tot verblijf niet via de daartoe bevoegde diplomatieke of consulaire post kan indienen. Deze uiteenzetting stelt de verzoekende partij in staat te begrijpen op welke juridische en feitelijke gegevens de bestreden beslissing is gegrond. Uit het verzoekschrift blijkt bovendien dat de verzoekende partij deze motieven kent en aan een inhoudelijke kritiek onderwerpt. Bijgevolg is het doel van de formele motiveringsplicht *in casu* bereikt.

Een schending van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 wordt niet aangetoond.

2.5. In de mate dat de verzoekende partij inhoudelijke argumenten ontwikkelt tegen de bestreden beslissing, voert zij in wezen de schending aan van de materiële motiveringsplicht. De materiële motiveringsplicht houdt in dat iedere administratieve rechtshandeling moet steunen op deugdelijke motieven. Dit zijn motieven waarvan het feitelijk bestaan naar behoren bewezen is en die in rechte ter verantwoording van die handeling in aanmerking genomen kunnen worden (RvS 14 juli 2008, nr. 185.388; RvS 20 september 2011, nr. 215.206; RvS 5 december 2011, nr. 216.669).

Het zorgvuldigheidsbeginsel legt de overheid daarnaast de verplichting op haar beslissingen op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te steunen op een correcte feitenvinding (RvS 2 februari 2007, nr. 167.411; RvS 14 februari 2006, nr. 154.954). Het respect voor het zorgvuldigheidsbeginsel houdt derhalve in dat de administratie bij het nemen van een beslissing moet steunen op alle gegevens van het dossier en op alle daarin vervatte dienstige stukken.

Zowel bij het beoordelen van de zorgvuldigheidsplicht als bij de beoordeling van de materiële motiveringsplicht treedt de Raad niet op als rechter in hoger beroep die de ware toedracht van de feiten gaat vaststellen. Hij onderzoekt enkel of de overheid in redelijkheid is kunnen komen tot de door haar gedane feitenvaststelling en of er in het dossier geen gegevens voorhanden zijn die met die vaststelling onverenigbaar zijn. Verder toetst de Raad in het kader van zijn wettigheidscontrole of het bestuur is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of het de feitelijke vaststellingen correct heeft beoordeeld en of het op grond daarvan niet onredelijk tot zijn besluit is gekomen (RvS 7 december 2001, nr. 101.624).

Een schending van het redelijkheidsbeginsel, als algemeen beginsel van behoorlijk bestuur, veronderstelt dat de overheid bij het nemen van de beslissing onredelijk heeft gehandeld, met andere woorden dat zij haar discretionaire bevoegdheid of beleidsvrijheid onjuist heeft gebruikt. Het redelijkheidsbeginsel kan derhalve slechts geschonden zijn indien de administratieve overheid een beslissing neemt die dermate afwijkt van het normale beslissingspatroon, dat het niet denkbaar is dat een andere zorgvuldig handelende administratieve overheid in dezelfde omstandigheden tot deze besluitvorming zou komen (RvS 12 april 2016, nr. 234.348). Ook het redelijkheidsbeginsel staat de Raad niet toe het oordeel van het bestuur over te doen, maar enkel dat oordeel onwettig te bevinden wanneer het tegen alle redelijkheid ingaat doordat de door het bestuur geponeerde verhouding tussen de motieven en het dispositief volkomen ontbreekt (RvS 20 september 1999, nr. 82.301).

Van een schending van het gelijkheidsbeginsel is slechts sprake wanneer met feitelijke en concrete gegevens wordt aangetoond dat in feite en in rechte gelijke gevallen ongelijk worden behandeld, of ongelijke gevallen gelijk worden behandeld. Een verschil in behandeling tussen categorieën van personen kan worden ingesteld voor zover dat verschil op een objectief criterium berust en redelijk verantwoord is. Het bestaan van een dergelijke verantwoording moet worden beoordeeld rekening houdend met het doel en de gevolgen van de betwiste maatregel en met de aard van de ter zake geldende beginselen. Het gelijkheidsbeginsel is geschonden wanneer er geen redelijk verband van evenredigheid bestaat tussen de aangewende middelen en het beoogde doel.

De aangevoerde schending van voormelde beginselen moet *in casu* worden onderzocht in het licht van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet, dat de juridische grondslag vormt van de bestreden beslissing en dat verzoekende partij eveneens geschonden acht.

2.6. Artikel 9bis van de Vreemdelingenwet voorziet in een uitzondering op de regel, die vervat is in artikel 9 van de Vreemdelingenwet en die bepaalt dat een vreemdeling een machtiging om langer dan drie maanden in het Rijk te verblijven moet aanvragen bij de Belgische diplomatieke of consulaire post die bevoegd is voor zijn verblijfplaats of zijn plaats van oponthoud in het buitenland. Overeenkomstig artikel 9bis van de Vreemdelingenwet kan een vreemdeling die over een identiteitsdocument beschikt of vrijgesteld is van deze voorwaarde, enkel indien buitengewone omstandigheden dit rechtvaardigen, een aanvraag om tot een verblijf gemachtigd te worden indienen bij de burgemeester van zijn verblijfplaats in België.

Buitengewone omstandigheden, in de zin van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet, zijn omstandigheden die het voor een vreemdeling zeer moeilijk of zelfs onmogelijk maken om een beroep te doen op de bevoegde Belgische diplomatieke of consulaire post. Deze buitengewone omstandigheden mogen niet worden verward met de argumenten ten gronde die worden ingeroepen om een verblijfsmachtiging aan te vragen.

De toepassing van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet houdt met andere woorden een dubbel onderzoek in:

- wat de regelmatigheid of de ontvankelijkheid van de aanvraag betreft: of de aanvrager over een identiteitsbewijs beschikt of vrijgesteld is van deze voorwaarde en of er aanvaardbare buitengewone

omstandigheden worden ingeroepen om het niet aanvragen van de machtiging in het buitenland te rechtvaardigen;

- wat de gegrondheid van de aanvraag betreft: of er reden is om de vreemdeling te machtigen langer dan drie maanden in het Rijk te verblijven;

Vooraleer te onderzoeken of er voldoende grond is om een verblijfsmachtiging toe te kennen, dient de gemachtigde na te gaan of de aanvraag wel regelmatig werd ingediend, te weten of de aanvrager beschikt over een identiteitsdocument of vrijgesteld is van deze verplichting en of hij aanvaardbare buitengewone omstandigheden heeft ingeroepen.

De aanvrager heeft de plicht om klaar en duidelijk te vermelden welke de buitengewone omstandigheden zijn die hem verhinderen zijn verzoek via de diplomatieke of consulaire post bevoegd voor de verblijfplaats of de plaats van oponthoud in het buitenland in te dienen (RvS 20 juli 2000, nr. 89.048). Uit zijn uiteenzetting dient duidelijk te blijken waaruit het ingeroepen beletsel precies bestaat.

Verweerder beschikt bij het beoordelen van het al dan niet buitengewoon karakter van de aangevoerde omstandigheden over een ruime discretionaire bevoegdheid. De Raad kan enkel nagaan of hij die niet op een kennelijk onredelijke of onzorgvuldige wijze heeft ingevuld. Het is niet aan de Raad om zelf de aangevoerde omstandigheden op hun merites te beoordelen, noch is het aan de Raad om niet eerder aan verweerder voorgelegde omstandigheden te gaan beoordelen in zijn plaats. Het uitgangspunt bij deze beoordeling is de aanvraag die werd ingediend en de daarin aangevoerde elementen. Immers, de bewijslast bij het indienen van zulk een aanvraag rust op de aanvrager, die alle gegevens moet bijbrengen die de aanspraken die hij meent te kunnen maken kunnen staven. Bovendien zou de Raad zijn bevoegdheid overschrijden indien hij rekening zou houden met elementen die niet aan verweerder werden voorgelegd in de loop van het besluitvormingsproces. Voor de beoordeling van de wettigheid van een bestuurshandeling moet de Raad zich plaatsen op het ogenblik van het nemen van die bestuurshandeling, rekening houdend met de op dat moment voorhanden zijnde feitelijke en juridische gegevens (RvS 26 maart 2013, nr. 222.999).

In voorliggende zaak oordeelde de gemachtigde dat de door de verzoekende partij aangebrachte gegevens niet toelaten te besluiten dat zij haar aanvraag om tot een verblijf te worden gemachtigd niet kan indienen via de in artikel 9 van de Vreemdelingenwet voorziene procedure en dat deze aanvraag daarom onontvankelijk is. *In casu* is dus de vraag aan de orde of verweerder op deugdelijke wijze kon oordelen dat de verzoekende partij niet afdoende aannemelijk heeft gemaakt dat het voor haar onmogelijk, dan wel bijzonder moeilijk is om de aanvraag te doen vanuit haar land van herkomst.

2.7. De verzoekende partij wijst erop dat zij tijdens het onderzoek naar mensenhandel en tijdens de behandeling van haar verzoek om internationale bescherming legaal op het Belgisch grondgebied heeft verbleven. Ze benadrukt dat beide procedures in totaal bijna vier jaar in beslag hebben genomen en betoogt, onder verwijzing naar de instructies van 19 juli 2009 en rechtspraak van de Raad van State, dat de onredelijke duur van de asielprocedure in overweging dient genomen te worden bij de beoordeling van de ontvankelijkheid van de aanvraag. Zij wijst erop dat zij zich gedurende haar vier jaar legaal verblijf naar behoren geïntegreerd heeft. Zij voert aan dat niet wordt aangehaald noch gemotiveerd in de bestreden beslissing dat zij gedurende enkele jaren tijdelijk verblijf heeft genoten, waardoor moet aangenomen worden dat haar aanvraag niet naar behoren onderzocht werd door de verwerende partij. Zij betoogt dat de gemachtigde minstens had moeten motiveren waarom haar lang verblijf en integratie geen buitengewone omstandigheid uitmaakt en meent dat hij niet kan volstaan met erop te wijzen dat deze elementen behoren tot de gegrondheidsfase. Zij wijst er verder op dat de gemachtigde in gelijkaardige dossiers waarin een asielprocedure van vier jaar als uitzonderlijk lang werd beschouwd wel een verblijfsrecht werd toegekend, en meent dat zij, gelet op het feit dat zij twee langdurige procedures heeft doorlopen, met name haar asielprocedure en het strafonderzoek naar mensenhandel, op gelijke wijze dient behandeld te worden.

2.7.1. In zoverre de argumentatie van de verzoekende partij gesteund is op een toetsing van de door haar aangehaalde buitengewone omstandigheden aan de criteria uit de instructie van 19 juli 2009, die een lange asielprocedure als een van de criteria voor gegrondheid opnam, wijst de Raad erop dat dat deze instructie bij arrest van de Raad van State van 9 december 2009 met nr. 198.769 integraal werd vernietigd zodat de hierin vervatte criteria niet meer van toepassing zijn en de verzoekende partij er zich niet dienstig op kan beroepen. De verwijzing naar een passage uit het regeerakkoord van maart 2008 doet geen afbreuk aan het gegeven dat de instructie met terugwerkende kracht uit het rechtsverkeer is verwijderd en bijgevolg dient te worden geacht nooit te hebben bestaan.

2.7.2. In de mate dat verzoekende partij betoogt dat de duur van de door haar doorlopen procedures en het gegeven dat zij gedurende vier jaar legaal op het Belgisch grondgebied heeft verbleven op zichzelf beschouwd elementen zijn die rechtvaardigen dat zij haar machtigingsaanvraag in België indient, wijst de Raad erop dat uit vaste rechtspraak van de Raad van State, waarnaar de bestreden beslissing ook refereert,

blijkt dat “omstandigheden die bijvoorbeeld betrekking hebben op de lange duur van het verblijf in België, de lange duur van de asielprocedure, de goede integratie, het zoeken naar werk, het hebben van vele vrienden en kennissen” de gegrondheid van de aanvraag betreffen en derhalve niet kunnen verantwoorden waarom deze in België, en niet in het buitenland, is ingediend.” De Raad herhaalt en benadrukt verder dat buitengewone omstandigheden, in de zin van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet, omstandigheden zijn die het voor een vreemdeling zeer moeilijk of zelfs onmogelijk maken om een beroep te doen op de bevoegde Belgische diplomatieke of consulaire post. Deze buitengewone omstandigheden mogen niet worden verward met de argumenten ten gronde die worden ingeroepen om een verblijfsmachtiging aan te vragen. De verzoekende partij moet bijgevolg op zijn minst aantonen dat het voor haar bijzonder moeilijk is om terug te keren en de verblijfsvergunning aan te vragen in haar land van herkomst. Louter verwijzen naar de duur van haar verblijf in België in het algemeen, of de vermeende onredelijke duur van de asielprocedure en van het onderzoek naar mensenhandel in het bijzonder, volstaat hiertoe niet. Immers, deze elementen verhinderen op zich niet dat de verzoekende partij tijdelijk terugkeert naar het land van herkomst om aldaar een aanvraag in te dienen. Het enkele feit dat zij gedurende een periode van bijna vier jaar legaal op het Belgisch grondgebied heeft verbleven, doet daaraan geen afbreuk.

Waar de verzoekende partij meermaals doorheen haar verzoekschrift verwijst naar gelijkaardige dossiers waarin een asielprocedure als uitzonderlijk lang werd beschouwd en ook verblijf werd toegekend, en zij hierbij een schending van het gelijkheidsbeginsel en redelijkheidsbeginsel opwerpt, wijst de Raad erop dat *in casu* niet wordt beslist over de gegrondheid van de door de verzoekende partij ingediende aanvraag, met andere woorden het toekennen van verblijf. De Raad stipt verder aan dat het gelijkheidsbeginsel vereist dat allen die zich in eenzelfde feitelijke en rechtstoestand bevinden, op gelijke wijze worden behandeld. De verzoekende partij somt weliswaar enkele OV-nummers op, echter gaat eraan voorbij dat de Raad niet de mogelijkheid heeft te onderzoeken welke feitelijke elementen aan de basis lagen van deze “gelijkaardige” dossiers noch hoe recent deze dossiers zijn. Bovendien laat de verzoekende partij na *in concreto* te staven dat de feitelijke elementen die aan de basis lagen van die dossiers en de rechtstoestand van de betrokkene vreemdelingen hetzelfde zijn. Hoe dan ook, in de mate dat in deze eerdere zaken een aanvraag om tot een verblijf gemachtigd te worden ontvankelijk verklaard werd zonder dat aan de door de wetgever gestelde vereiste was voldaan dat buitengewone omstandigheden dienden te worden aangetoond, benadrukt de Raad dat dit niet impliceert dat het bestuur bij een volgende beslissing opnieuw de wet kan of moet miskennen. Uit een eventuele verkeerde toepassing van de wet kan immers geen recht worden geput op de herhaling van die onwettigheid, ook niet met verwijzing naar het gelijkheidsbeginsel (RvS 16 september 2014, nr. 228.370). Er bestaat immers geen gelijkheid in de onwettigheid (RvS 30 augustus 2006, nr. 162.092) zodat uit de aangevoerde schending van het gelijkheidsbeginsel geen rechtsmiddel kan geput worden om tot de onwettigheid van de bestreden beslissing te besluiten. Evenmin kan hierop een schending van het redelijkheidsbeginsel worden gegrond. De algemene beginselen van behoorlijk bestuur, waaronder het redelijkheidsbeginsel kunnen niet met goed gevolg worden ingeroepen *contra legem*. Beginselen van behoorlijk bestuur prevaleren immers niet op duidelijke wetsbepalingen. (RvS 8 december 2022, nr. 255.219).

2.7.3. De Raad stelt vervolgens vast dat de verzoekende partij overgaat tot een verkeerde lezing van de bestreden beslissing. Uit de bestreden beslissing blijkt dat de verwerende partij heeft geoordeeld dat de elementen van lang verblijf en integratie niet als buitengewone omstandigheden aanvaard kunnen worden, aangezien ze behoren tot de gegrondheid van de aanvraag en niet in de ontvankelijkheidsfase worden behandeld. Verwerende partij heeft echter ook onderzocht of het privéleven van de verzoekende partij in België van die aard is dat een tijdelijke terugkeer om haar aanvraag in te dienen in het algemeen bijzonder moeilijk of onmogelijk zou zijn, en in het bijzonder of dit een schending zou inhouden van artikel 8 van het EVRM. Met dit onderzoek naar het privéleven – waarmee bedoeld wordt op het netwerk van persoonlijke, sociale en economische relaties dat de vreemdeling heeft opgebouwd (EHRM 9 oktober 2009 Slivenko/Letland (GK), § 96)- zijn dus de elementen waarnaar de verzoekende partij verwijst, waaronder de duur van haar verblijf in België en de hieruit voortvloeiende integratie meegenomen en niet uitgesloten. Het is noch onwettig, noch kennelijk onredelijk om, na te hebben vastgesteld dat een tijdelijke terugkeer geen schending inhoudt van artikel 8 van het EVRM, vast te stellen dat de elementen van het privéleven niet verantwoorden dat de aanvraag in België wordt ingediend maar behoren tot de gegrondheid ervan. Het komt derhalve aan de verzoekende partij toe om aan de hand van concrete argumenten aan te tonen dat de beoordeling van haar privéleven ondeugdelijk is of in strijd met artikel 8 van het EVRM.

2.7.4. Aangaande de door haar opgeworpen schending van artikel 8 van het EVRM wijst de verzoekende partij erop dat zij jaren geleden naar België kwam en hier een leven uitbouwde, dat zij reeds sinds 2016 op het Belgisch grondgebied verblijft, dat zij serieuze inspanningen heeft geleverd om zich ten volle te kunnen integreren in België, en dat zij hier tewerkgesteld was als poetshulp wat een knelpuntberoep betreft. Zij wijst erop dat de verwerende partij ten onrechte en in strijd met de rechtspraak van het Europees Hof voor de Rechten van de Mens (hierna: het EHRM) stelt dat gewone sociale relaties niet onder de bescherming van artikel 8 van het EVRM vallen. Verder voert zij aan dat zij weliswaar ongeveer 18 jaar in Nigeria heeft verbleven, doch zij benadrukt dat zij sinds zij de volwassen leeftijd heeft bereikt uitsluitend, en dus meer dan

8 jaar, in België verbleef. Zij herhaalt dat zij gedurende de behandeling van haar verzoek om internationale bescherming en tijdens het onderzoek naar de door haar aangehaalde feiten van mensenhandel legaal op het Belgisch grondgebied verbleef, en dat dit gegeven mee in overweging moet genomen worden.

Artikel 8 van het EVRM luidt als volgt:

*“1. Eenieder heeft recht op eerbiediging van zijn privéleven, zijn gezinsleven, zijn huis en zijn briefwisseling.
2. Geen inmenging van enig openbaar gezag is toegestaan met betrekking tot de uitoefening van dit recht dan voor zover bij de wet is voorzien en in een democratische samenleving nodig is in het belang van 's lands veiligheid, de openbare veiligheid, of het economisch welzijn van het land, de bescherming van de openbare orde en het voorkomen van strafbare feiten, de bescherming van de gezondheid of de goede zeden, of voor de bescherming van de rechten en vrijheden van anderen.”*

De Raad wijst erop dat het door artikel 8 van het EVRM gewaarborgde recht op respect voor het gezins- en privéleven niet absoluut is. Inzake immigratie heeft het EHRM er bij diverse gelegenheden aan herinnerd dat het EVRM als dusdanig geen enkel recht voor een vreemdeling waarborgt om het grondgebied van een staat waarvan hij geen onderdaan is, binnen te komen of er te verblijven (EHRM 9 oktober 2003, Slivenko/Letland (GK), § 115; EHRM 24 juni 2014, Ukaj/Zwitserland, § 27). Evenmin houdt artikel 8 van het EVRM een algemene verplichting in om de door vreemdelingen gemaakte keuze van de staat van gemeenschappelijk verblijf te respecteren en om de gezinshereniging op zijn grondgebied toe te staan (EHRM 31 januari 2006, Rodrigues Da Silva en Hoogkamer/Nederland, § 39). De verdragsstaten hebben, op grond van een vaststaand beginsel van internationaal recht en met inachtneming van hun verdragsverplichtingen, het recht de toegang, het verblijf en de verwijdering van vreemdelingen op hun grondgebied te controleren (EHRM 26 juni 2012, Kurić en a./Slovenië (GK), § 355; EHRM 3 oktober 2014, Jeunesse/Nederland (GK), § 100). De Staat is aldus gemachtigd om de voorwaarden hiertoe vast te leggen. Staten hebben bovendien het recht om van vreemdelingen die een verblijfsrecht of verblijfsmachtiging wensen op hun grondgebied, te vereisen dat zij een passende aanvraag indienen in het buitenland. Staten hebben geen verplichting om vreemdelingen het resultaat van de behandeling van hun aanvraag op hun grondgebied te laten afwachten (EHRM, 9 oktober 2012, nr. 3391/12, Djokaba Lambi vs. Nederland, § 81; EHRM, 3 oktober 2014, nr. 12738/10, Jeunesse vs. Nederland, § 101).

In casu vertaalt dit prerogatief tot migratiebeheer zich concreet in het beginsel dat een aanvraag om machtiging tot verblijf overeenkomstig artikel 9 van de Vreemdelingenwet in het buitenland wordt ingediend. Wanneer een aanvraag op Belgisch grondgebied wordt ingediend, moeten, overeenkomstig artikel 9bis van de Vreemdelingenwet, buitengewone omstandigheden worden aangetoond. In het kader van een onontvankelijkheidsbeslissing op grond van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet, kan de aangevoerde grief op grond van artikel 8 van het EVRM enkel worden aangenomen wanneer blijkt dat de verplichting tot terugkeer naar het land van herkomst om aldaar een verblijfsaanvraag in te dienen in een concreet geval een schending van het recht op eerbiediging van het gezins- en privéleven, zoals gewaarborgd onder voornoemde verdragsbepaling, oplevert. Wanneer dit het geval is, dan zal er sprake zijn van een buitengewone omstandigheid die rechtvaardigt dat de aanvraag in België wordt ingediend.

De verzoekende partij beroept zich op een schending van haar recht op het privéleven zoals beschermd door artikel 8 van het EVRM. Er blijkt immers niet dat zij in België enig gezins- of familieleven heeft, laat staan een gezins- of familieleven dat valt onder de bescherming van artikel 8 EVRM.

Het waarborgen van een recht op respect voor het privéleven, veronderstelt het bestaan van een privéleven dat beschermingswaardig is onder artikel 8 van het EVRM. De Raad kijkt derhalve in eerste instantie na of de verzoekende partij een beschermingswaardig privéleven aantoonde in de zin van het EVRM, vooraleer te onderzoeken of een inbreuk werd gepleegd op het recht op respect voor het privéleven door het nemen van de bestreden beslissing.

Artikel 8 van het EVRM definieert het begrip ‘privéleven’ niet. Het is een autonoom begrip, dat onafhankelijk van het nationale recht dienen te worden geïnterpreteerd. Het begrip ‘privéleven’ is een ruime term. Het EHRM benadrukt dat het mogelijk noch noodzakelijk is om er een exhaustieve definitie van te geven (EHRM 16 december 1992, Niemietz/Duitsland, § 29; EHRM 27 augustus 2015, Parrillo/Italië (GK), § 153). De beoordeling of er sprake kan zijn van een privéleven, is een feitenkwestie.

De verzoekende partij die een schending van artikel 8 van het EVRM aanvoert, dient minstens het begin van bewijs aan te brengen van een privéleven in de zin van artikel 8 van het EVRM waarop zij zich beroept. Dit begin van bewijs dient voldoende nauwkeurig te zijn met inachtneming van de omstandigheden van de zaak. Dit privéleven dient bovendien te bestaan op het moment van de bestreden beslissing.

De gemachtigde motiveert omtrent het door de verzoekende partij aangehaalde privéleven in België concreet als volgt:

“Mevrouw volgde Nederlandse taallessen, een module MO-samenleven, MO-werk en MO-communicatie. Ze legt een arbeidsovereenkomst voor van onbepaalde duur met dienstencheques voor het dienstenbedrijf Easy Life BV. Ze werkt als huishulp (poetsen, strijken, boodschappen doen,...). Mevrouw volgde de cursus “vrijwilliger in de zorg” (meer bepaald omgaan met ouderen en personen met dementie). Ze legt een positieve getuigenis voor van Ligo Antwerpen. Ze legt tevens haar vrijwilligerscontract voor en foto’s van het Woonzorgcentrum. Deze elementen van integratie kunnen echter niet als buitengewone omstandigheid aanvaard worden, aangezien deze behoren tot de gegrondheid van de aanvraag en bijgevolg in deze fase niet behandeld worden (RvS 9 december 2009, nr. 198.769). Dat mensen geïntegreerd raken in een land, betekent niet dat ze niet meer terug kunnen keren naar het herkomstland. Integratie en terugkeer zijn twee verschillende processen die elkaar niet uitsluiten. De normale binding die ontstaat met België gedurende een precair verblijf alhier, is op zich niet voldoende om een schending van het privéleven aan te nemen. Betrokkene toont niet aan dat zij bepaalde sociale bindingen heeft opgebouwd met de Belgische gemeenschap waarin zij verblijft die dermate intens zijn dat zij deel uitmaken van haar sociale identiteit zodat deze onder een beschermenswaardig privéleven in de zin van artikel 8 van het EVRM vallen. Mevrouw kan de hulp invoeren van de Belgische werkgevers als zij via de Belgische ambassade in Nigeria een visum-aanvraag indient.”

Uit voormelde motieven blijkt dat de gemachtigde wel degelijk oog heeft gehad voor de elementen van integratie die de verzoekende partij heeft aangehaald, alsook erkent dat de verzoekende partij aantoont dat zij inspanningen heeft geleverd om zich in de Belgische samenleving te integreren. Hij besluit evenwel dat de verzoekende partij niet aannemelijk maakt dat de banden die zij tijdens haar verblijf ontwikkeld heeft dermate intens zijn dat zij deel uitmaken van haar sociale identiteit, en dat er bijgevolg geen beschermenswaardig privéleven in België is aangetoond. Het komt aan de verzoekende partij toe om *in concreto* aan te tonen dat deze motieven ondeugdelijk zijn en alsnog in strijd zijn met artikel 8 van het EVRM, hetgeen zij echter nalaat te doen.

De Raad wijst er hierbij vooreerst op dat aangezien de verzoekende partij nooit een duurzaam verblijfsrecht geeft gehad, een toetsing aan de hand van het tweede lid van artikel 8 van het EVRM niet aan de orde is en niet kan worden aangenomen dat er sprake is van een inmenging, maar eerder onderzocht moet worden of er een positieve verplichting is voor de staat om de betrokken vreemdeling op zijn grondgebied te laten verblijven zodat hij zijn privéleven aldaar kan handhaven en ontwikkelen (EHRM 28 november 1996, Ahmut/Nederland, § 63; EHRM 31 januari 2006, Rodrigues Da Silva en Hoogkamer/Nederland, § 38; EHRM 3 oktober 2014, Jeunesse/Nederland (GK), § 105). Uit de vaste rechtspraak van het EHRM volgt dat een privéleven dat is uitgebouwd tijdens een illegaal of precair verblijf enkel in zeer uitzonderlijke omstandigheden aanleiding geeft tot een positieve verplichting onder artikel 8 van het EVRM (EHRM 31 januari 2006, Rodrigues Da Silva en Hoogkamer/Nederland, § 39; EHRM 28 juni 2011, Nuñez v. Noorwegen, § 70; EHRM 4 december 2012, Butt t. Noorwegen, § 78-79; EHRM 3 oktober 2014, Jeunesse/Nederland (GK), § 108). Of er uitzonderlijke omstandigheden aanwezig zijn die maken dat de vreemdeling voor het uitoefenen van zijn privéleven gebonden is aan België, betreft de vraag of de banden met België de gebruikelijke banden overstijgen, dan wel of het privéleven in het land van herkomst kan worden uitgebouwd of voortgezet omdat de banden met dit land sterker zijn.

Door de elementen uit haar machtigingsaanvraag te herhalen en te benadrukken dat zij haar integratie heeft uitgebouwd tijdens haar legaal verblijf van bijna vier jaar toont de verzoekende partij nog niet aan dat zij zich in de vereiste uitzonderlijke omstandigheden bevindt. De Raad herhaalt en benadrukt in dat verband dat de verzoekende partij nooit een definitieve toelating tot verblijf in het Rijk werd toegekend. Zij was er bovendien van op de hoogte dat zij in het geval haar verklaring met betrekking tot de door haar aangehaalde feiten van mensenhandel niet zou leiden tot een tenlastelegging, de aan haar afgeleverde A-kaart niet zou verlengd worden. Zij wist voorts dat in het geval haar verzoek om internationale bescherming zou afgewezen worden, zij het grondgebied zou moeten verlaten. Zij diende er zich dan ook bewust van te zijn dat haar verblijf zowel tijdens de behandeling van haar asielaanvraag, als tijdens het strafrechtelijk onderzoek naar mensenhandel slechts voorlopig was toegestaan, zodat zij er niet op kon vertrouwen dat zij hier haar banden konden intensiveren en dat de relaties die zij tot op heden opbouwde, zouden resulteren in een positieve verplichting voor de overheid. Daar het privéleven van de verzoekende partij zich dus voornamelijk ontwikkeld heeft in een tijd waarin zij er van op de hoogte was dat haar verblijfsstatus er toe leidde dat het voortbestaan van het privéleven in België vanaf het begin precair was, komt het aan de verzoekende partij toe blijf te geven van uitzonderlijke omstandigheden die alsnog een schending van artikel 8 van het EVRM zouden kunnen opleveren bij terugkeer. De verzoekende partij moet derhalve aantonen dat zij in België een privéleven heeft dat van een zodanige intensiteit getuigt dat een tijdelijke scheiding om de aanvraag in te dienen vanuit het land van herkomst een schending van artikel 8 van het EVRM – en dus een positieve verplichting voor het bestuur – met zich mee zou brengen. Dit blijkt naar het oordeel van de gemachtigde *in casu* niet het geval te

zijn. Met het louter herhalen van de door haar aangehaalde elementen van integratie en legaal verblijf in België, toont de verzoekende partij niet *in concreto* aan dat de gemachtigde op kennelijk onredelijke wijze geoordeeld heeft dat zij niet aannemelijk heeft gemaakt dat zij dermate diepgaande sociale of economische banden heeft ontwikkeld derwijze dat gewag zou kunnen gemaakt worden van een beschermenswaardig privéleven in België.

Gelet op het voorgaande moet worden vastgesteld dat geen uitzonderlijke omstandigheden zijn aangetoond die in de weg staan van een tijdelijke terugkeer met het oog op het vervullen van de vereiste formaliteiten en dat een schending van het privéleven van de verzoekende partij in de zin van artikel 8 van het EVRM niet blijkt.

2.7.5. Met betrekking tot het door de verzoekende partij in haar machtigingsaanvraag aangehaalde gebrek aan banden in Nigeria motiveert de gemachtigde als volgt:

“Mevrouw verklaart geen banden meer te hebben met Afrika. Mevrouw is geboren in Afrika en verbleef het grootste deel van haar leven in Nigeria. Dat ze geen banden meer zou hebben met Afrika, is niet aannemelijk. Haar integratie en opgebouwde banden in België kunnen geenszins vergeleken worden met haar leven, banden en relaties in het land van herkomst. Het feit dat een vreemdeling gedurende enkele jaren in het kader van een procedure in het buitenland verblijft, impliceert niet dat dient te worden aangenomen dat de bestaande familiebanden of vriendschapsbanden die gedurende een jarenlang verblijf in het land van herkomst werden opgebouwd, teniet gegaan zijn (RVV arrest 221362 van 05.06.2020). Mevrouw was reeds 18 jaar toen ze aankwam in België. Haar ouders leven nog steeds in Nigeria (in Agbor, Delta State). Ze heeft 3 broers en 1 zus. Haar broers wonen ook nog steeds in Nigeria (in Agbor, Delta State). Haar zus woont in Benin.”

De verzoekende partij ontkent heden niet dat zij nog over een familiaal netwerk in Nigeria beschikt. Integendeel, zij stelt dat het correct is dat zij nog familie heeft in haar land van herkomst, doch meent dat de gemachtigde er geen rekening mee houdt dat zij er niet meer terecht kan, ook niet tijdelijk, voor een veilig onderkomen. De Raad stelt echter vast dat de verzoekende partij haar verklaringen over haar netwerk ter plaatse aanpast in functie van de vaststellingen van verwerende partij. Immers, in haar machtigingsaanvraag voerde de verzoekende partij aan dat zij *“geen banden meer heeft in Afrika”* en *“geen enkel contact meer (heeft) met personen die achterbleven”*. Nu betoogt zij dat haar familie in Nigeria, omwille van het strafrechtelijk onderzoek naar de door haar aangeklaagde feiten van mensenhandel, bedreigingen ontvangt. Deze beweringen suggereren dat de verzoekende partij nog steeds informatie ontvangt over de situatie van haar familie in Nigeria, wat impliceert dat zij, in tegenstelling tot datgene dat zij in haar verblijfsaanvraag had uiteengezet, wel nog steeds contact onderhoudt met haar familieleden in Nigeria.

De Raad stelt verder vast dat nergens uit de door de verzoekende partij ingediende aanvraag om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9*bis* van de Vreemdelingenwet, noch uit enig ander stuk vervat in het administratief dossier, blijkt dat de verzoekende partij de bedreigingen aan het adres van haar familieleden, in haar verblijfsaanvraag zelf, dan wel in een later stadium als buitengewone omstandigheid heeft aangevoerd. De verzoekende partij kan de gemachtigde dan ook niet verwijten dat hij hier geen rekening mee heeft gehouden.

Nog daargelaten de vaststelling dat de verzoekende partij nergens in haar machtigingsaanvraag heeft aangehaald dat zij bij een terugkeer naar Nigeria niet op haar familiaal netwerk kan steunen omdat haar familieleden bedreigd worden, wijst de Raad erop dat de adjunct-commissaris in haar beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus van 19 september 2024 oordeelde dat de verzoekende partij bijzonder vage en tegenstrijdige verklaringen had afgelegd over de bedreigingen gericht tegen haar familieleden. De verzoekende partij tekende geen beroep aan tegen deze beslissing, zodat de beoordeling van de adjunct-commissaris dat er geen geloof kan worden gehecht aan deze bedreigingen als vaststaand moet worden beschouwd. Het is dan ook niet foutief, noch kennelijk onredelijk van verwerende partij om erop te wijzen dat de verzoekende partij familieleden heeft in Nigeria bij wie zij terecht kan.

In de mate dat de verzoekende partij betoogt dat er niet van haar kan verwacht worden dat zij aantoonde dat zij niet op haar familiaal netwerk in Nigeria kan steunen en dat het evident is dat zij geen negatief bewijs kan leveren, verliest zij uit het oog dat het de verzoekende partij zelf is om de door haar aangevoerde elementen, die zij als buitengewone omstandigheden beschouwt, aannemelijk te maken. Zij moet dan ook concreet aantonen dat zij niet tijdelijk bij haar achtergebleven familieleden terecht kan in afwachting van een beslissing in het kader van haar aanvraag tot machtiging tot verblijf. Nu verzoekende partij blijkens haar verzoekschrift nog steeds contact heeft met haar familie in Nigeria, en zij blijkens de beslissing van de adjunct-commissaris niet aannemelijk heeft gemaakt dat haar familie bedreigd wordt, toont zij niet aan dat er redelijkerwijze niet van haar kan verwacht worden dat zij concreet aantoonde dat zij niet (tijdelijk) bij haar familieleden kan

verblijven terwijl zij zich in regel stelt met de door de Vreemdelingenwet opgelegde binnenkomst- en verblijfsvereisten.

Met haar betoog dat zij al meer dan acht jaar in België verblijft, toont de verzoekende partij verder niet aan dat de verwerende partij met miskenning van bepaalde pertinente feitelijke gegevens of op kennelijk onredelijke wijze geoordeeld heeft dat haar verblijf, haar integratie en haar opgebouwde banden in België geenszins vergeleken kunnen worden met haar relaties in het land van herkomst. Zoals de gemachtigde terecht opmerkt, is de verzoekende partij geboren en getogen in Nigeria, heeft ze daar achttien jaar verbleven en zijn zowel haar ouders als haar drie broers er nog steeds woonachtig. De verzoekende partij betwist deze vaststellingen niet. Door te stellen dat zij enkel als kind in Nigeria heeft verbleven tracht zij haar banden met haar land van herkomst te minimaliseren, maar zij toont niet concreet aan dat de banden die zij gedurende haar verblijf in Nigeria heeft opgebouwd teniet zijn gegaan, noch toont zij hiermee aan dat het voor haar bijzonder moeilijk of zelfs onmogelijk is om tijdelijk terug te keren naar Nigeria om aldaar haar machtigingsaanvraag in te dienen.

2.7.6. Zoals blijkt uit de motieven van de bestreden beslissing heeft de verwerende partij alle door de verzoekende partij aangehaalde elementen inzake haar privéleven in overweging genomen, doch duidelijk gemotiveerd waarom deze elementen geen buitengewone omstandigheden vormen die het indienen van de aanvraag in het buitenland verhinderen. De verzoekende partij toont niet aan dat voormelde motieven incorrect of kennelijk onredelijk of in strijd met artikel 8 van het EVRM zijn, noch toont zij aan dat met bepaalde relevante elementen die een andere uitkomst konden rechtvaardigen ten onrechte geen rekening werd gehouden. Zij toont derhalve niet aan dat verweerder onterecht heeft geoordeeld dat een tijdelijke terugkeer naar Nigeria met het oog op het vervullen van de noodzakelijke formaliteiten om aan de wettelijke bepalingen te voldoen haar familie- en privéleven niet in die mate verstoort dat er sprake zou zijn van een schending van artikel 8 van het EVRM. Bijgevolg blijkt niet dat de toepassing van de ontvankelijkheidsvoorwaarde, zoals vervat in artikel 9bis van de Vreemdelingenwet, *in casu* heeft geleid tot een beslissing die niet conform artikel 8 van het EVRM is genomen.

Een schending van artikel 8 van het EVRM kan niet worden weerhouden.

2.8. De verzoekende partij betoogt vervolgens dat artikel 3 van het EVRM zal worden geschonden indien zij zou moeten terugkeren naar haar land van herkomst. Zij is van oordeel dat de verwerende partij haar situatie niet grondig heeft onderzocht door slechts te verwijzen naar de negatieve asielaanvraag. Zij stelt dat een verwijzing naar het onderzoek van het CGVS kan maar dat men op dat moment de situatie moet beoordelen in het kader van het statuut van vluchteling/subsidiar beschermingsstatuut en dat voor een verblijfsaanvraag op basis van artikel 9bis daarentegen met andere elementen en feiten dient rekening te worden gehouden, hetgeen men hier niet gedaan heeft. Zij voert aan dat zij slachtoffer was van mensenhandel, dat zij actief meegewerkt heeft met het strafonderzoek, wat ook door de procureur op regelmatige tijdstippen werd bevestigd. Zij betoogt dat het feit dat het Openbaar Ministerie een seponering heeft uitgesproken hier geen afbreuk aan doet, te meer deze zaak nooit ten gronde werd behandeld. Zij betoogt voorts dat de situatie in Nigeria erbarmelijk is. Corruptie, ongerechtvaardigd geweld tegen vrouwen en gebrek aan respect voor de rechten van het kind zouden gebruikelijke praktijken zijn. Daarenboven voert verzoekster aan dat het conflict tegen Boko Haram in de afgelopen jaren talloze burgerslachtoffers gemaakt heeft.

In de bestreden beslissing motiveert de gemachtigde concreet als volgt:

“Mevrouw verklaart een slachtoffer te zijn van mensenhandel en de advocaat meldt dat de ouders niet werden berecht. Ze verklaart onder valse voorwendsels naar Europa te zijn gebracht. Eens in België diende ze zich te prostitueren om een bedrag van 50.000 euro te betalen, verklaart mevrouw. Mevrouw legde verklaringen af bij de Federale Politie van Antwerpen. Er werd een onderzoek opgestart. Mevrouw werkte mee met het onderzoek, maar het Openbaar Ministerie vond echter geen bewijzen waarna het strafonderzoek werd stopgezet (geseponeerd op 25.11.2021). Bijgevolg kan dit element niet worden ingeroepen als buitengewone omstandigheid bij gebrek aan bewijs.

Betrokkene wist dat haar verblijf slechts voorlopig werd toegestaan in het kader van de asielprocedure en dat zij bij een negatieve beslissing het land diende te verlaten. Haar asielaanvraag, opgestart op 05.01.2022, werd afgesloten op 24.09.2024 met een bevestigende beslissing van weigering van verblijf door het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen. Het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen merkt op dat ze pas in 2022, meer dan 5 jaar na haar aankomst in België, een verzoek om internationale bescherming heeft ingediend. Haar verklaringen over bedreigingen ten overstaan van haar familie vanwege het prostitutienetwerk zijn vaag en tegenstrijdig. Zelfs indien haar vrees aannemelijk is, is deze vrees niet meer actueel, oordeelde het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen. Volgens het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen is er geen concrete toekomstige vrees. Het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen stelde dat

slachtoffers van mensenhandel ook in eigen land worden opgevangen. Het National Agency for Prohibition of Traffic in Persons (NAPTIP) beschikt over opvangtehuizen verspreid over het land. Mevrouw verklaart in Nigeria in een mensonterende en levensbedreigende situatie terecht te zullen komen. Mevrouw verklaart dat er veel conflicten in Nigeria zijn. Mevrouw dient haar beweringen te staven met een begin van bewijs terwijl in casu het enkel bij een bewering blijft en dit niet kan volstaan. De algemene bewering wordt niet toegepast op haar eigen situatie. De loutere vermelding dat er in Nigeria conflicten zijn en dat ze in een mensonterende situatie zal terechtkomen volstaat niet om als buitengewone omstandigheid aanvaard te worden. Mevrouw voegt geen enkel nieuw element toe aan de elementen die zij reeds tijdens haar asielprocedure naar voor bracht en die niet weerhouden werden door het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen. De elementen ter ondersteuning van huidig verzoek om machtiging tot verblijf wettigen bijgevolg geen andere beoordeling dan die van het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen. Niets verhindert mevrouw derhalve om terug te keren en via de reguliere weg een aanvraag om machtiging tot verblijf in te dienen. Het staat mevrouw vrij hiertoe een beroep te doen op de Internationale Organisatie voor Migratie (IOM) om zo de nodige steun te verkrijgen voor een terugreis. Ook beschikt de IOM over een Reïntegratiefonds dat als doel heeft een duurzame terugkeer naar en reïntegratie in het land van herkomst te vergemakkelijken. Dit fonds is ontworpen om mensen bij te staan in het vinden van inkomensgenererende activiteiten. Reïntegratiebijstand kan het volgende bevatten: beroepsopleidingen, opstarten van kleine zakenprojecten, kosten om een cursus of opleiding te volgen, kosten om informatie over beschikbare jobs te verkrijgen, bijvoorbeeld door middel van tewerkstellingsbureaus, accommodatie/huur, extra bagage. Hierdoor kan de bewering dat mevrouw niets meer zou hebben om te kunnen overleven niet aanvaard worden als een buitengewone omstandigheid.”

Uit voormelde motieven blijkt dat de gemachtigde wel degelijk de klacht van de verzoekende partij inzake slachtoffer van mensenhandel en haar verklaringen omtrent de onmogelijkheid tot terugkeer naar het land van herkomst in rekening heeft genomen. De gemachtigde motiveert in de bestreden beslissing dat verzoekende partij niet aantoont dat het onderzoek naar mensenhandel als een buitengewone omstandigheid kan worden beschouwd waardoor zij niet kan terugkeren naar haar land van herkomst om daar via de gewone procedure haar aanvraag tot verblijfsmachtiging in te dienen, aangezien dit onderzoek door het parket werd geseponeerd. De verzoekende partij betwist dit niet, doch volhardt dat zij wel degelijk een slachtoffer van mensenhandel was. Met dergelijk betoog toont zij niet aan dat de gemachtigde een onzorgvuldigheid kan verweten worden doordat hij verwijst naar de seponering van haar klacht als slachtoffer van mensenhandel door het parket te Antwerpen.

Verder blijkt dat de verwerende partij zich niet louter beperkt heeft tot de vaststelling dat het parket van Antwerpen beslist heeft om af te zien van strafvervolgning, doch ook gewezen heeft op het feit dat de adjunct-commissaris haar verzoek om internationale bescherming heeft afgewezen daar werd vastgesteld dat haar beweerde vrees voor vervolging vanwege H. B. (...), de halfzus van haar moeder die haar dwong zich te prostitueren, niet geloofwaardig is. De verwerende partij heeft er uitdrukkelijk op gewezen dat de verzoekende partij “*geen enkel nieuw element toe(voegt) aan de elementen die zij reeds tijdens haar asielprocedure naar voor bracht en die niet weerhouden werden door het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen. De elementen ter ondersteuning van huidig verzoek om machtiging tot verblijf wettigen bijgevolg geen andere beoordeling dan die van het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen.*” De verzoekende partij betwist niet dat zij geen nieuwe elementen heeft bijgebracht die noodzaakten tot een nieuw onderzoek. Aangezien de verzoekende partij geen enkel nieuw element naar voor brengt, waaromtrent het CGVS zich nog niet heeft uitgesproken, valt niet in te zien met welke andere elementen of feiten de gemachtigde rekening had moeten houden, noch waarom de gemachtigde niet dienstig zou kunnen verwijzen naar de negatieve beslissing van de commissaris-generaal met betrekking tot haar verzoek om internationale bescherming.

De verzoekende partij verwijst verder naar de algemene situatie in haar land van herkomst en stelt dat zij schrik heeft slachtoffer te worden van foltering of onmenselijke of vernederende behandeling, maar zij voldoet daarmee niet aan de bewijslast die op haar rust. Uit de door de verzoekende partij aangehaalde informatie kan immers niet blijken dat de algemene veiligheidssituatie in haar land van herkomst enerzijds, of de situatie op het vlak van mensenrechten -en meer in het bijzonder van vrouwenrechten- van die aard zijn dat zij, door haar loutere aanwezigheid aldaar een reëel risico zou lopen op een onmenselijke of vernederende behandeling. Eén en ander klemmt des te meer nu de identificeerbare informatiebronnen die de verzoekende partij bijbrengt enerzijds dateren van 2018 (rapport van Human Rights Watch), en anderzijds luidens de voetnoten in het verzoekschrift “*laatst [werd] geraadpleegd op 22 januari 2019*” (rapport van Amnesty International). De verwijzing in voetnoot 7 naar een bericht van het Rode Kruis op het socialmediaplatform X (Twitter) kan zelfs niet worden toegeschreven aan een bepaalde publicatie, zodat de vraag kan worden gesteld naar de actualiteitswaarde ervan.

Wat betreft de veiligheidssituatie in Nigeria, kan verder volledigheidshalve worden opgemerkt dat dit element reeds onderzocht werd in het kader van het door de verzoekende partij ingediende verzoek om internationale

bescherming van 5 januari 2022. De adjunct-commissaris concludeerde echter in haar beslissing van 29 september 2024 dat uit de beschikbare landeninformatie, en meer bepaald uit de EASO Nigeria Security Situation van juni 2021, de EASO Country Guidance Note: Nigeria van oktober 2021, en de EUAA Nigeria – Country Focus van juli 2024 blijkt dat er in het gebied waar de verzoekende partij van afkomstig is geen reëel risico bestaat om het slachtoffer te worden van een ernstige bedreiging van haar leven of persoon als gevolg van willekeurig geweld in het kader van een gewapend conflict. Gezien de verzoekende partij geen recentere informatie heeft aangebracht in haar machtigingsaanvraag, doch daarentegen verwees na voormelde rapporten van Human Rights Watch en Amnesty International dewelke dateren van 2018 en 2019, is het betoog van de verzoekende partij dat de gemachtigde, door te verwijzen naar de beslissing van de adjunct-commissaris, geen actueel onderzoek naar de situatie in haar land van herkomst heeft gevoerd, dan ook bezwaarlijk ernstig.

De verzoekende partij toont verder niet aan de hand van op haar persoon betrokken feiten aan dat zij in haar land van herkomst in een vluchtelingenkamp zal terechtkomen. Waar zij betoogt dat zij in Nigeria geen sociaal vangnet meer heeft, dat zij bij niets of niemand terecht kan en volledig op zichzelf is aangewezen waardoor zij in een situatie van extreme armoede zal belanden, stelt de Raad vast dat er in de bestreden beslissing gemotiveerd wordt dat de verzoekende partij geboren en getogen is in Nigeria, dat zij er ruim 18 jaar verbleef en dat haar ouders en drie broers nog steeds in Nigeria verblijven. De Raad benadrukt dat de verzoekende partij niet concreet aantoont dat zij niet voor korte tijd bij haar familieleden zou kunnen verblijven in afwachting van een beslissing in het kader van haar aanvraag tot machtiging tot verblijf. Verder gaat de verzoekende partij voorbij aan de motivering van de verwerende partij waarbij deze stelt dat zij beroep kan doen op de IOM om de nodige steun te verkrijgen voor een terugreis. Gelet op het voorgaande maakt de verzoekende partij niet aannemelijk dat zij in extreme armoede terecht zal komen.

De schending van artikel 3 van het EVRM wordt niet aangetoond.

2.9. Daar waar de verzoekende partij in haar verzoekschrift de draagwijdte van het begrip “buitengewone omstandigheden” duidt en hier op algemene wijze verwijst naar rechtspraak van de Raad van State, toont zij niet concreet aan dat verweerder de door haar aangehaalde buitengewone omstandigheden in strijd met artikel 9*bis* van de Vreemdelingenwet zou hebben beoordeeld of hieraan een invulling heeft gegeven die strijdig zou zijn met de rechtspraak van de Raad van State. De Raad stelt vast dat nergens in de bestreden beslissing door de gemachtigde gesteld wordt dat de machtigingsaanvraag van de verzoekende partij onontvankelijk wordt verklaard omdat de verzoekende partij geen overmacht zou hebben aangetoond. De kritiek van de verzoekende partij is dan ook niet dienstig.

2.10. De verzoekende partij werpt nog op dat de door haar als buitengewone omstandigheden aangehaalde elementen door verweerder in zijn geheel in overweging dienden te worden genomen, en niet elk apart zoals het geval zou zijn in de bestreden beslissing.

De Raad merkt op dat verweerder, door in de bestreden beslissing te verklaren dat “(d)e aangehaalde elementen (...) geen buitengewone omstandigheid (vormen) (...)”, en vervolgens uiteen te zetten waarom elk van die elementen geen dergelijke omstandigheid vormt, een globaal onderzoek heeft verricht van alle elementen die de verzoekende partij ter ondersteuning van haar aanvraag om machtiging tot verblijf heeft aangevoerd. Uit een eenvoudige lezing van de bestreden beslissing blijkt dat de gemachtigde bij het nemen van de bestreden beslissing wel degelijk alle door de verzoekende partij aangevoerde elementen in overweging heeft genomen en dat hij hieromtrent ook uitdrukkelijk heeft gemotiveerd.

Uit artikel 9*bis* van de Vreemdelingenwet kan verder niet afgeleid worden dat een element dat als een buitengewone omstandigheid werd aangevoerd doch niet aanvaard werd omdat het niet toeliet te besluiten dat de aanvraag niet bij de bevoegde diplomatieke of consulaire post kon ingediend worden anders zou moeten beoordeeld worden ingeval het gecombineerd wordt met andere elementen die zelf ook niet bewezen of aanvaardbaar zijn. De verzoekende partij verduidelijkt overigens niet hoe de elementen die elk afzonderlijk niet werden weerhouden als buitengewone omstandigheden, in samenhang toch dergelijke omstandigheden kunnen vormen. Zij beperkt zich immers louter tot het verwijzen naar de specifieke elementen die zij in haar aanvraag had ingeroepen, maar toont geenszins aan op welke wijze de concrete motieven van de bestreden beslissing omtrent de door haar aangehaalde elementen -op zichzelf staand of samengelezen - foutief of kennelijk onredelijk zijn. De Raad ziet ook niet in hoe het geheel van de omstandigheden een andere beoordeling zou toelaten.

De Raad wijst er bijkomend nog op dat artikel 9*bis* van de Vreemdelingenwet geen enkele “methode” voorschrijft die gevolgd moet worden bij het beoordelen van de elementen die aangevoerd worden als buitengewone omstandigheden (RvS 21 februari 2013, nr. 9.488 (c)), en dat de verwerende partij ter zake over een ruime discretionaire bevoegdheid beschikt. Het volstaat dat de gemachtigde de ingeroepen

elementen op hun merites beoordeelt en geval per geval kijkt naar de concrete omstandigheden van de zaak. De verzoekende partij toont niet aan dat de gemachtigde *in casu* verzuimd heeft dit te doen.

2.10. In de mate dat de verzoekende partij met haar kritiek tot slot blijkt geeft van een andere feitelijke beoordeling van de gegevens van de zaak dan die van de bevoegde overheid, dient erop gewezen te worden dat het onderzoek van deze andere beoordeling de Raad uitnodigt tot een opportuniteitsonderzoek, hetgeen echter niet tot zijn bevoegdheid behoort.

2.11. Uit de voorgaande bespreking van de middelen blijkt dat de verzoekende partij niet aannemelijk heeft gemaakt dat de verwerende partij de bestreden beslissing op kennelijk onredelijke wijze heeft genomen. Zij maakt de schending van de door haar opgeworpen bepalingen en beginselen niet aannemelijk.

De door de verzoekende partij aangevoerde middelen zijn ongegrond.

3. Korte debatten

De verzoekende partij heeft geen gegrond middel dat tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing kan leiden aangevoerd. Aangezien er grond is om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, wordt de vordering tot schorsing, als accessorium van het beroep tot nietigverklaring, samen met het beroep tot nietigverklaring verworpen.

4. Kosten

De verzoekende partij werd het voordeel van de kosteloze rechtspleging toegekend, zodat geen standpunt dient te worden ingenomen inzake de kosten van het geding.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel.

De vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring worden verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op drie april tweeduizend vijftientig door:

K. ALLYNS,	wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,
C. VAN DEN WYNGAERT,	griffier.

De griffier,	De voorzitter
--------------	---------------

C. VAN DEN WYNGAERT,	K. ALLYNS
----------------------	-----------